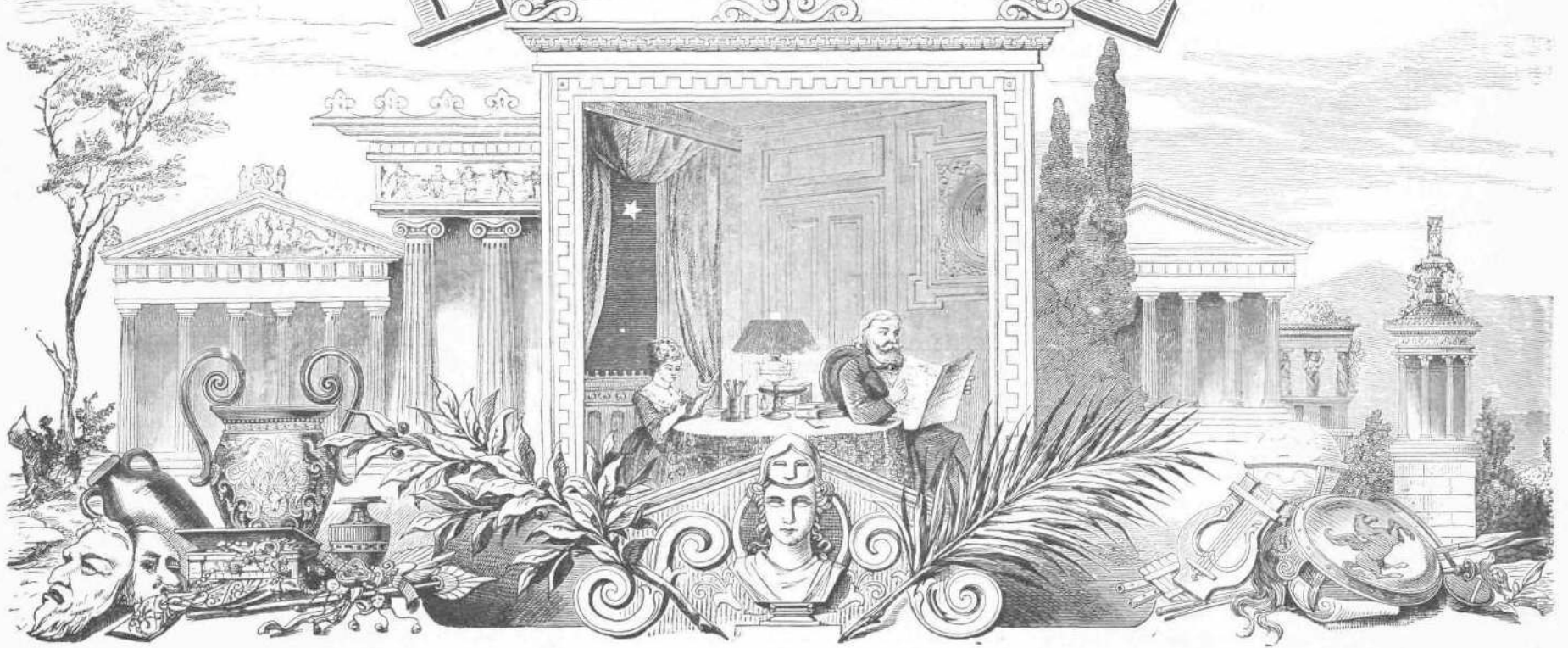

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ΄.

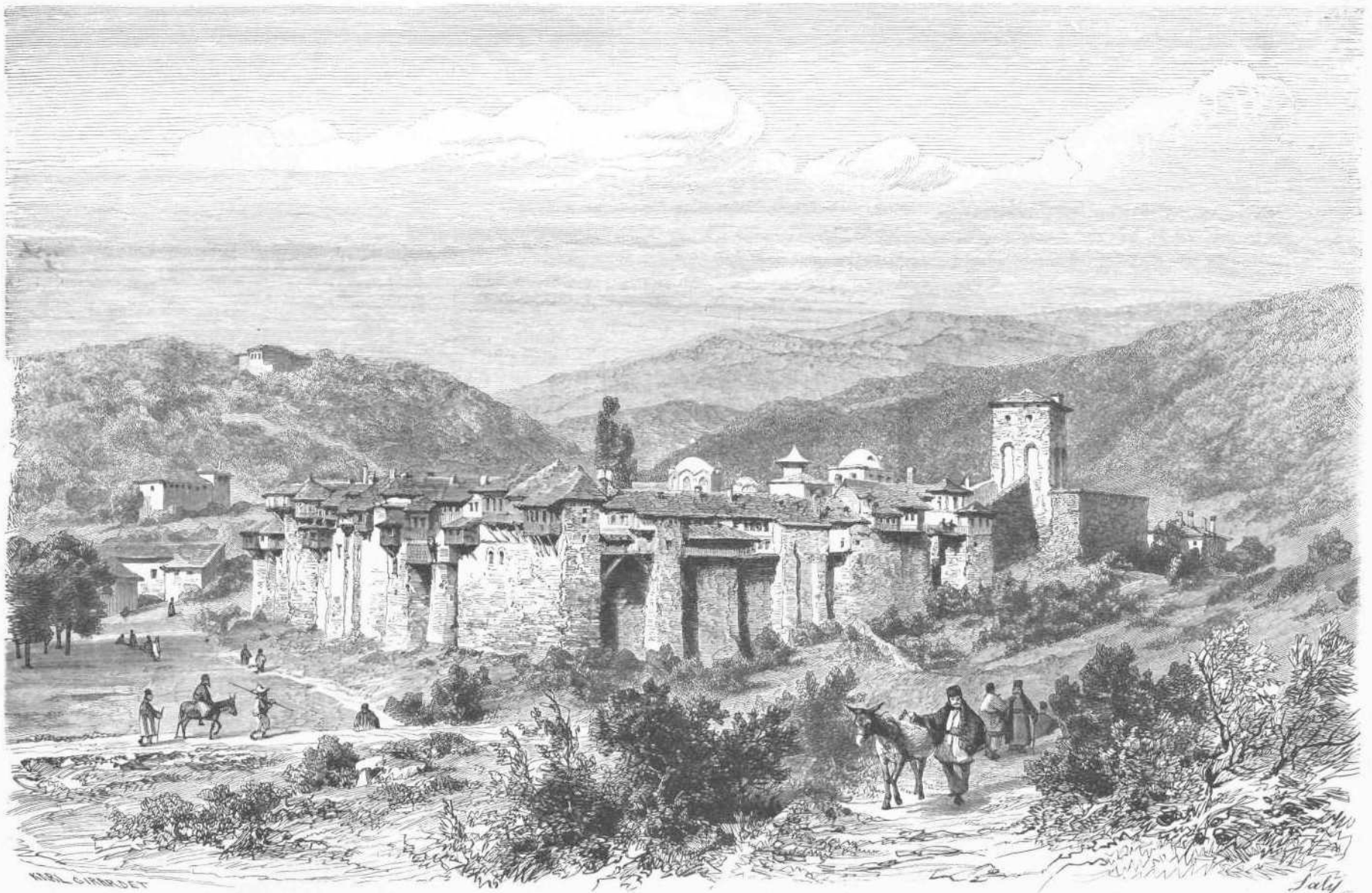
Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 113 Αὐγούστου 1887

Τιμὴ ἑτησία
προσληρομένη
εἰς χρόνον.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 151.

Ἡ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΕΝ ΑΘΩΙ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

«Ο Άθος και αι μοναί αυτού. (Συνέχεια). — Γάιτος Φαύτος. Υπό Άλ. Ρ. Παγκαβή. (Συνέχεια). — Ιστορία ενός ιδιοκτήτου. — Ο κούρος εν τῷ ἀπέθανε ὁ Γεώργιος Βασιλεὺς. — Εἶδη μετὰ θανάτου. Μετὰ τοῦ Ἀγγλοῦ μυστογράφου Called back to Conway ὑπὸ τῆς δεσποτικῆς Σοφίας Ἐννοῦ. Βαλτατζή. (Συνέχεια). — Ἡ ἐν Γόττλοφ εἰσότης. — Τὸ ὄρος Drachenfels (ὁ βράχος τοῦ δράκοντος) ἐπὶ τοῦ Ῥήνου. — Ποιήσεις. Πόθος. Ἐπὶ Διμ. Στάης. — Τὸ πρῶτον σὺν-

γραμμάτιον τῆς δεσποτικῆς Ἀρτῆς Σαὶθ "Through Cyprus". — Ὁ καταβεβημένος μεσαιωνικὸς ποιητὴς ἐν Ἀγγλίᾳ. — Αἱ συνέπειαι καταστροφῆς. Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. (Συνέχεια). — Διάφορα. — Αἰτίματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΙΣΣΕ. Ἡ μοῆχ' τοῦ Ἐσφιγμένου ἐν Ἀθῶν. — Ὁ κούρος. ἐν τῷ ἀπέθανε ὁ Βασιλεὺς. — Ἡ ἐν Γόττλοφ εἰσότης. — Θέα ἀπὸ τοῦ ὄρους Drachenfels ἐπὶ τοῦ Ῥήνου. — Ὁ καταβεβημένος, μεσαιωνικὸς ποιητὴς ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ο ΑΘΩΣ ΚΑΙ ΑΙ ΜΟΝΑΙ ΑΥΤΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνα.)

(Συνέχεια.)

Ἡ περιγραφή των ἐν Ἀθῶν μονῶν θὰ ἀπέθανεν ἀετλῆς ἄνευ σημειώσεων τιμῶν περὶ τῶν ἐν αὐταῖς διατηρουμένων κειμηλίων καὶ τῶν ἀγίων λειψάνων. Ταῦτα εἰσι κεφαλαῖα, ὡστὰ καὶ μέλη ἀγίων καὶ τεμάγια τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κείμενα ἐντὸς πολυτελεστάτων θηκῶν καὶ κιβωτίων ἀρχαίας καὶ λεπτοτάτης ἐργασίας. Τὰ κιβώτια εἶναι ἀληθῆ ἀριστουργήματα τῆς χρυσοχοικῆς τέχνης καὶ κοσμοῦνται δι' ἀδάμαντας, μαργαριτῶν, βοιδινίων καὶ σμαραγδῶν ἐκτάτους μεγέθους. Οἱ μοναχοὶ ἀποδίδουσι τὴν ἀξίαν οὐχὶ εἰς τὰς θήκας ἀλλὰ εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς ἄγια λείψανα διατηροῦντα δὲ πάντοτε ὕψιστον τοῦ εἰκονοστασιακοῦ ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς καὶ ἐπιδεικνύονται μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὰς μονὰς ξένους. Πρὸ τῆς ἐπεδείξεως ἀνάπτονται συνήθως τὰ ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς κηρία, ὁ ἱερεὺς φορεῖ τὸ ἐπιτραχήλιον του, οἱ δὲ παριστάμενοι μοναχοὶ τηροῦσιν ἄκραν σιγήν, προσκυνοῦντες μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ.

Μία τῶν μικροτέρων μονῶν εἶναι ἡ τῆς Σιμοπέρας, κειμένη ἐπὶ ἀποτόμου κλιτύος ἐπὶ τῆς δυτικῆς τοῦ ὄρους πλευρᾶς. Μετέθεμεν ἐκεῖ διὰ θαλάσσης, ὅτι ἡ διὰ τῆς ἕως εἶναι τόσον δυσχερῆς, ὥστε οἱ μοναχοὶ δὲν ἀποφασίζουσι νὰ διέλθωσιν αὐτὴν διὰ τῶν ζῶων των. Παρεχομένη ἡμῖν λέμβος μετὰ δύο ναυτῶν καλοῦ ἤθους, οἵτινες μετέφερον ἡμᾶς εἰς μικρὸν ὄρυον, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἐπὶ βράχους εἰς ὕψος 800 ποδῶν περίπου κεῖται ἡ μονή. Μόλις ἀφίχθημεν ἤλθε κληρικὸς, ὅστις ἰδὼν ὅτι ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀναβῆσθωμεν τὰς ἀποσκευὰς μας, ἔλαβε μεγάλην ναυτικὴν σάλπιγγα καὶ ἐφώνησε πρὸς τὴν μονήν. "Δύο μουλάρια!" Ἄνωθεν ἤκουσθη ἡ ἀπάντησις καὶ μετ' ὀλίγον, ἀνερχόμενοι τὸ ὄψωμα συνηγήσαμεν τὰ δύο ζῶα, τὰ ὁποῖα κατήρχοντο νὰ παραλάβωσι τὰ πράγματά μας. Κάτωθεν τῆς μονῆς ἡ γῆ εἶναι λίαν ἐπιμελῶς καλλιεργημένη ἄνωθεν δὲ τῆς φωτεινᾶς ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ βράχου ὕψεται ἡ μονή, μεμονωμένη πανταχόθεν ἐκτὸς ἐκ τοῦ ὅπισθεν μέρους, ὅπου συνδέεται μετὰ τοῦ βράχου διὰ θολωτοῦ ὕδραγωγείου. Τὸ ἄνω μέρος τῶν ὑψηλῶν τειχῶν περιέχει μεγάλους βυλίνους ἐξέστας, οἵτινες εὐρηγναι ἐν ἐκάστῳ πατώματι καὶ παρέχουσι εἰς τὸ ὅλον οἰκοδόμημα ὕψιν γραφικωτάτην. Μεταξὺ τῶν τειχῶν καὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ βράχου, ὅστις κεῖται ἐντὸς τῆς αὐλῆς, εἶναι διάφοροι ἀποθήκαι. Ἡ αὐλὴ δὲ εἶναι τόσον μικρὰ καὶ περιορισμένη, ὥστε ὅλη ἐστειλάθη καὶ τὸ φῶς εἰσέρχεται εἰς αὐτὴν διὰ μικρῶν πλαγίων παραθύρων καὶ θυρίδων. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐκκλησία τῆς μονῆς, δὲν ἴσταιται μεμονωμένη, ὡς εἰς τὰς ἄλλας μονὰς, ἀλλὰ συσφηνοῦται μετὰ τῶν ἄλλων οἰκοδομῶν, οἱ δὲ τοῖχοι αὐτῆς περιέχουσι, κατὰ τὸ σύστημα τῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν, πλεῖστα ὄσα παράθυρα, ὅπως καλλιτέρον φωτίζεται ὁ σκοτεινὸς Ναός.

Ἡ μοῆχ' τοῦ Ἐσφιγμένου, ἥς τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, ἀνεκκτισθῆναι σχεδὸν ἐντελῶς πρότινων ἐτῶν. Καλεῖται δὲ τοῦ Ἐσφιγμένου,

διότι κεῖται ἐν μέσῳ στενῆς κοιλάδος (ἐκ τοῦ σφίγγου). Ἀνηγέρθη εἰς τιμὴν τοῦ Συμεῶν παρὰ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Πουλχερίας. Ὁ θῖος τοῦ εὐσεβοῦς τούτου αυτοκράτορος καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἦτο θῖος ἀληθῶς μοναχῶν. Ἦγειρετο λίαν πρῶτ', προσήχθητο ἐπὶ ὥρας, ἐνήστευε συχνότατα, ὑπέμενε ψύχος καὶ καύσωνα, καὶ ἤρεσκετο νὰ ἀπονεμῆ χάριτας εἰς καταδικούς, διότι, ἔλεγεν, εὐκόλον μὲν εἶναι νὰ θανατώσῃ τις ἄνθρωπον, ἀλλὰ μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ τὸν ἀναστήσῃ. Οἱ μοναχοὶ τιμῶσι πολὺ τὴν μνήμην τοῦ αυτοκράτορος τούτου, ὅστις ὑπῆρξε καθ' ὅλον τὸν βίον του ἔνθερος αὐτῶν προστάτης.

Οἱ τύποι διὰ τὴν ὑπόδοξιν τῶν ξένων εἰς τὰς μονὰς εἶναι σχεδὸν εἰς ὅλους οἱ αὐτοί. Ἀφ' οὗ ὁ θυρωρὸς λάβῃ τὸ συστατικὸν τοῦ ξένου ἐπισκέπτου γράμμα καὶ τὸ ἐγγχειρίδιον εἰς τὴν ἡγούμενον, ὁ ξένος ὀδηγεῖται εἰς τὸν ξενῶνα, ὅπου τῷ προσφέρεται, γλυκὺν, ῥακὴ καὶ καφέ. Ἀφ' οὗ δὲ ἀρκούντως ἀναπαυθῆ, ἔρχονται πρὸς ἐπίσκεψίν του ὁ ἡγούμενος καὶ τινες τῶν μοναχῶν, οἵτινες τῷ λέγουσιν ἂν ἐπιθυμῇ "νὰ φάγῃ ψωμὶ". Ἡ ὑπόδοξ' εἶναι ἀπανταχοῦ ἐγκράδιος, ἡ δὲ φιλοξενία τὰ μάλιστα συμπαθῆς καὶ εὐρεία.

Περιγράφαντες οὕτως ἐν συντόμῳ τὰς μονὰς, αἵτινες πᾶσαι ὀλίγον ἂν ἀλλήλων διαφέρουσι, ἴδωμεν τώρα καὶ τὰς ἐργασίας τῶν κατοίκων αὐτῶν. Ἐνταῦθα δέον ἴσως ν' ἀναφέρωμεν καὶ τινὰ σημεῖα, καθ' ἃ οἱ Ἕλληνας τοῦ Ἀθῶν μοναχοὶ διαφέρουσι τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ μοναχῶν. Καὶ πρῶτον μὲν ὀλίγοι τοῦ Ἀθῶν μοναχοὶ εἶναι κληρικοὶ, χειροτονηθέντες, διότι τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα δὲν συνδέεται πρὸς τὸ μοναχικὸν στήμα. Καὶ εἰς μὲν τὰς μεγάλας μονὰς, ὡς τὴν τῶν Ἱδίων καὶ τοῦ Βατοπεδίου, ὅπου οἱ μοναχοὶ εἶναι 200—300, μόλις 10—12 εἶναι κληρικοὶ χειροτονηθέντες. Ἐν τῇ μονῇ δὲ τοῦ Φιλοθέου, τῇ μικροτέρᾳ πασῶν, εἶναι μόνον τρεῖς μοναχοὶ ἱερεῖς, ὅσοι δηλ. ἐπαρκοῦσι διὰ τὰς ἱεροτελεστίας. Ἐτε ὀλιγοῦτεροι εἶναι οἱ μοναχοὶ διδάσκαλοι, ἐπαρκεῖς τῆς βουλγαρικῆς τοῦ Χιλιανδάρη μονῆς, ὅπου ἀπὸ τινος ἐπικρατεῖ τοῦ σύστημα νὰ μορφῶνται ἱερεῖς, οἵτινες μεταβάντες εἰς Βουλγαρίαν εἰς ἱεραπόστολοὶ ἐκπαίδουσι τοὺς ἱερεῖς τῶν ἀπομακρυσμένων χωρίων. Λέγεται δὲ τὸ ἀποστολικὸν τοῦτο σύστημα ἀπέφερε πολλοὺς μέχρι τοῦδε καρπούς. Οἱ μοναχοὶ δὲν εἶναι οὔτε μαθηταὶ οὔτε λόγιοι, ἂν καὶ τοῦτο συνδέαιεν ἐν χρόνις προγενεστέροις, ὡς ἀποδεικνύουσι τοῦτο τὰ ἴχνη τῆς χρήσεως τῶν ἐν ταῖς βιβλιθήκαις βιβλίων καὶ αἱ πολλὰ σημεῖα καὶ αἱ προσθήκαι ἐν τοῖς περιθωρίοις τῶν βιβλίων. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι μικρὸν πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἄθως ἦτο κοινὴ σοφία διὰ τὴν ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν καὶ διὲν ἐκεῖθεν διασπάρησαν οἱ διδάσκαλοι εἰς ὅλα τῆς Ἀνατολῆς τὰ μέρη. Σήμερον ὅμως σπανίως ἀνοίγονται αἱ βιβλιθήκαι καὶ οἱ μοναχοὶ ὀλίγον καταγίνονται εἰς μελέτας, ἂν καὶ πάντες μεγάλην δεκνύουσι ἐπιθυμίαν πρὸς μάθησιν καὶ περιποιῶνται τὰ βιβλία. Μοναί τινες ἀπέστειλαν ἐσχάτως νεώτερον τῶν μὲλῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ἐκεῖ σπουδάσωσιν. Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ ἔτι ἐπιαιθετότερον τὴν ἀμάθειαν τῶν προσδοκῶντων μοναχῶν. Ἄλλοτε ὀλίγοι μόνον μοναχοὶ ἐγνώριζον τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς·

σήμερον ὅμως οἱ πλεῖστοι, καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι, ζητοῦσιν οὐ μόνον νὰ ἐκμάθωσι τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἐπιδίδονται καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν νεωτέρων γλωσσῶν καὶ εἰς θεολογικὰς μελέτας. Οἱ μοναχοὶ δὲν διατελοῦσιν ὡς ἄλλοτε ἐν ἀγνοίᾳ περὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ συμβαινόντων, ἀναγινώσκουσι πολιτικὰς ἐφημερίδας, καὶ δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μονή, ἐν ἣ νὰ μὴ ἀναγινώσκουσι ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ ἐκδεδόμενα ἐν Ἀθήναις, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ἐν Εὐρώπῃ.

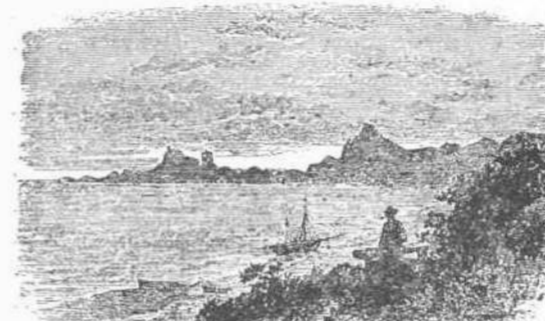
Κοινότητες ἐν ἀρχῇ μοναχῶν καὶ ἀναχωρητῶν αἱ Ἕλληνικαὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους μοναὶ ἐγένοντο θραδύτερον ἄστυα, ἐν οἷς κατέφευγον οἱ ἀπογοητευμένοι ἐκ τοῦ βίου καὶ οἱ ἔχοντες μικρὰν τινα χρηματικὴν περιουσίαν. Ὁφείλον νὰ ὀρκισθῶσιν ὑποταγῇ, αὐταπόρησιν τῶν τοῦ κόσμου καὶ ἀγαθίων, καὶ ἐγίνοντο μοναχοὶ, δὲν εἶχον ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ τελῶσι θρησκευτικὰς ἱεροτελεστίας καὶ ἤδυναντο ν' ἀποχωρήσωσι κατὰ βούλησιν. Οὕτω συνέθη ὥστε πολλοί, παλικάρια παλαιὰ καὶ ναυτικοὶ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, μετέβησαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου καὶ ἐτελειώσαν τὸν βίον των. Οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἦσαν τὸ πλεῖστον ἐντελῶς ἀγράμματοι. Ὡς μοναχοὶ μετεῖχον πάντων τῶν δικαιωμάτων τῶν ἱερῶν τούτων κοινοτήτων καὶ ἐτήρουν ἢν θέσιν καὶ οἱ συνάδελφοί των, οἱ χειροτονηθέντες ἱερεῖς. Σήμερον αἱ μοναὶ δὲν δέχονται ἀναλωσθέντες, τηροῦσι δὲ ἄκραν μυστικότητα περὶ τῶν κανόνων καὶ τῶν διατάξεων τῆς μονῆς των.

Καὶ ὅμως, ἂν καὶ οἱ ἐν Ἀθῶν μοναχοὶ δὲν ἦναι οὔτε ἱερεῖς οὔτε ἱεραπόστολοι, οὔτε λόγιοι οὔτε μαθηταί, ἐπιχωροῦσιν ὅμως τὴν ἀρχικὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἰδέαν, ὡς οὐδαμῶς ἄλλοῦ τοῦτο συμβαίνει. Ὅτε ὁ ἅγ. Ἀντωνίος καὶ οἱ ὄπαδοί αὐτοῦ ἀπεσῶρθησαν εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Λιγύπτου, ὁ σκοπὸς αὐτῶν δὲν ἦτο ἡ ὑπηρεσία τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς σοφίας, οὔτε ἡ ἐπιθυμία των τὸ εὐεργετῆσιν τὴν ἀνθρωπότητα· ἤθελον μόνον ν' ἀποχωρισθῶσι κόσμῳ ματαίως καὶ διεσθαρμένῳ· ἤθελον νὰ ἰδρῶσιν γωνίαν ἤσυχον πρὸς ἐξάσκησιν τῆς θρησκευτικῆς ἀπομονώσεως καὶ τελείως προσευχῶν καὶ νηστειῶν. Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ μοναστικοῦ βίου διατηρεῖται εἰσὶ ἐν τῇ ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὡς ἐν ἀρχῇ οὐδεμία ὑπῆρχε διαφορὰ μετὰ τῶν μοναστικῶν ταγματῶν, οὕτω καὶ ἐν Ἀθῶν σήμερον εἰς μόνος ἰσχύει κανὼν, ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἐξ ἡ ἑπτά ὥραι καθ' ἐκάστην, κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐν ἡμέραις ἑορτῶν ἐτι περισσώτεροι, καταναλίσκονται εἰς προσευχάς. Ἐν μεγάλας ἑορταῖς οἱ μοναχοὶ διαμένουσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ 16—20 ὥρας. Ὁ θῖος των εἶναι λιτότατος· ἐν τοῖς κοινοβίοις οἱ μοναχοὶ οὐδέποτε τρώγουσι κρέας, ἂν ταῖς ἰδιορρυθμοῖς μοναῖς σπανίως. Τὸ ἡμῖνον τοῦ ἔτους σχεδὸν εἶναι νηστεία, καθ' ἣν δὲν τρώγουσιν ἢ ἄρτον, χόρτα, ὀπώρας καὶ πίνοισι μόνον ὕδωρ· κατὰ δὲ τὰς πρώτας τρεῖς καὶ τὰς τρεῖς τελευταίας ἡμέρας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς οἱ αὐστηρότερον βίον διάγοντες οὐδὲν τρώγουσι. Ἐκτὸς δὲ τούτου οὐδέποτε κοιμῶνται διαρκῶς καθ' ἣν τὴν νύκτα, διότι ἡ πρώτη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀκολουθία τελεῖται μετὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας. Καθ' ὃν χρόνον δὲν προσεύχονται οἱ μὲν προϊστάμενοι καταγίνονται εἰς τὰ τῆς κοινότητος, οἱ δὲ κατώτεροι μοναχοὶ ἐκτε-

λοῦσι διαφόρους οἰκιακὰς ἐργασίας. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων τάσεων ὑπάρχει ἄλλη τάξις, ἥ ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ῥητῶς ὀρισμένη. Ἐν ταῖς ἰδιορρυθμοῖς μοναῖς πᾶς ὁ δυνάμενος κατὰ τὴν εἰσόδον του νὰ καταβάλλῃ ποσὸν 12 χιλιάδων φράγκων, ἀπαλλάσσεται πάσης ὑποχρέωσος νὰ ἐργάζεται ἐν τῇ μονῇ. Οἱ μὴ ἐργαζόμενοι οὗτοι μοναχοὶ ἔχουσι εἰς τὴν διάθεσιν των πλεῖστον ὅσον καιρὸν, ὃν ἀγνοοῦσι πῶς νὰ χρησιμοποιήσωσιν. Ἐν τισι τῶν κοινοβίων οἱ μοναχοὶ ἐργάζονται ἐπὶ τινος τοῦλάχιστον ὥρας τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς ἄρτοις· συνήθως ὅμως ἡ ἐργασία αὕτη, ὡς καὶ ἡ ἀλείψια, ἀφίεται εἰς τοὺς λαϊκοὺς μοναχοῦς.

Ἐρωτήσαντες, πῶθεν προέρχεται ὁ πόθος οὗτος πρὸς βίον μονότονον τοσοῦτον, ἐλάβομεν εἰς ἀπάντησιν στερεοτάτως: "Ἠσυχία!" — Ἠσυχία ψυχῆς καὶ σώματος. Διὰ τοὺς χριστιανούς ὑπάρχουσι τῆς Πύλης συνετελεῖται εἰς τοῦτο ἄλλοτε καὶ ἡ ἀσφάλεια, ἣν ἔχαιρον ἐν Ἀθῶν, καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ πάσης ὑποχρέωσος καὶ καταχρήσεως, εἰς ἣν ἦσαν ἐκτεθειμένοι οἱ κάτοικοι.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΓΑΙΤΟΥ

Φ Α Υ Σ Τ Ο Σ .

Υπό Ἀλ. Ρ. Παγκαβή.

(Συνέχεια.)

Σεῖθελ.

Κἀνεῖς. Πλὴν ἐν, ἡξέουρε', ἐξ ἐκεῖνων... νέας συνθέσεως καὶ μελωδίας.

Μεφιστοφελῆς.

Ἐρχόμεθα εὐθὺς ἐξ Ἰσπανίας, καὶ τῶν οἴνων. τῆς χώρας τῶν ἁμαρτῶν καὶ τῶν οἴνων.

(Φάλλει.)

Εἰς Βασιλεὺς ἐν τῇ Αὐλῇ εἶχ' ἕνα μέγαν φύλλον...

Φρός.

Εἶχ' ἕνα φύλλον! Φύλλον! Ἐνοήσατε; Κύριε φύλλε, ὦ! καλῶς ὤρισάτε!

Μεφιστοφελῆς (ψάλλει).

Εἰς Βασιλεὺς εἰς τὴν Αὐλὴν εἶχ' ἕνα μέγαν φύλλον ὡς τέκνον καὶ ὡς φίλον.

Ῥάπτῃν ἐκάλεσεν ἐκεῖ. Ὁ ῥάπτῃς καταφάνει.

— Ῥάψε τῷ φύλλῳ μου θρακὶ καὶ ῥάψε τῷ καρφάνι.

Βράνδερ.

Τὸν ῥάπτῃν δόσατε νὰ καταλάβῃ πῶς πρέπει μέτρον ἀκριβὲς νὰ λάβῃ, καὶ ἂν τῷ εἶναι ἡ ζωὴ ἀγαπήτη, μὴ παρακόψῃ τὸ θρακὶ πολλὸ πλατὺ.

Μεφιστοφελῆς.

Τῷ ἔκοψε μεταξωτὰ· ταινίας φορεῖ πλήθους.

ὅλα χρυσὰ καὶ κεντητά. Σταυρὸν εἶχ' εἰς τὸ στήθος. Γίνεται τότε ὑπουργὸς καὶ μέγας Ταξίαρχος· εἰς ἀδελφὸς του στρατηγός, καὶ ἔσπερος ἀυλάρχης.

Μικροὶ μεγάλοι τῆς Αὐλῆς ἀνιέως κεντώνται.

Τιμῆς Κυρίαί, Βασιλεῖς, τρώγονται καὶ τρωπῶνται. Ἄλλὰ φυλάττεται καθεὶς ὡς κεντηθῆ νὰ ζῶσθ.

Ἡμεῖς τὸν σπάνιον εὐθύς, ἂν φύλλος μᾶς κεντηθῇ.

Χορός (ἀπαλάσσειν).

Ἡμεῖς τὸν σπάνιον εὐθύς, ἂν φύλλος μᾶς κεντηθῇ.

Φρός.

Εὐγε, ὦ! εὐγὲ τῇ τῇ μελωδίᾳ!

Σεῖθελ.

Καλὰ ὁ κακὸς φύλλος νὰ τὴν πάθῃ.

Βράνδερ.

Νὰ τὸν δακτυλοπᾶ καθεὶς ἄς μάθῃ.

Ἄλτμὰ ὤερ.

Ζήτω ὁ οἶνος· ἡ εὐλευβρία!

Μεφιστοφελῆς.

Θὰ ἔπινον ὑπὲρ εὐλευβρίας ἂν πόσιμος ὁ οἶνος μόνον ἦτο.

Σεῖθελ.

Νὰ μὴ εἰπῆς τοιαύτας φλυαρίας.

Μεφιστοφελῆς.

Ἄναλαμδάνω νὰ τὰ διορθώσω.

Φρός.

Καλὸς ἂν εἶναι, θὰ μᾶς εἶν' εὐχάριστον. Γενναίως δόσατε! Πλήρης τὸ ἀγγεῖον!

Ἐὰν ὡς δικαστῆς β' ἀποφασίσω, τὸ στόμα πρέπει νὰ καλοσημῶσω.

Ἄλτμὰ ὤερ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ).

Εἰκάζω σὺ εἶναι ἐκ τοῦ Ῥήνου.

Μεφιστοφελῆς.

Τρύπανον ἔχετε;

Βράνδερ.

Πρὸς σκοπὸν ποῖνον; Δὲν ἔχει' ἐδῶ ἔξω ποῖνον οἶνον;

Ἄλτμὰ ὤερ.

Σάκκος ἐκεῖ δὲν κρέματ' ἐργαλείων;

Μεφιστοφελῆς (λαβὼν τρύπανον ἐκ τοῦ σάκκου, τῷ Φρός).

Αἶ; Ποῖον οἶνον ἀγαπᾶς; ὀμίλει.

Φρός.

Πῶς; πῶς; Ποιότητος ἔχετε τόσας; Μεφιστοφελῆς.

Ἐκλέξατε τὰ τῆς ὀρέξεώς σας.

Ἄλτμὰ ὤερ (τῷ Φρός).

Σὲ βλέπω, γλύφεις, βέλτεται, τὰ χεῖλη.

Φρός.

Ἐγὼ τοῦ Ῥήνου ἀγαπῶ τὰ κλήματα.

Προρρέει πᾶν καλὸν ἐκ τῆς πατρίδος.

Μεφιστοφελῆς (τρωπῶν τὴν τράπεζαν πρὸ τοῦ Φρός).

Δότε μ' ἐδῶ κἀνεῖς κηρὸν σφραγίδος.

Ἄλτμὰ ὤερ.

Γελῶ! αὐτὰ ταχυδακτυλοεργήματα.

Μεφιστοφελῆς (τῷ Βράνδερ).

Καὶ σεῖ;

Βράνδερ. Τὸν καμπάντην· ὄχι ἐλαφρῶν, ἀλλὰ τὸν θέλω βίον πνεῦμα καὶ ἀφρόν. Ὁ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ τρωπᾷ· εἰς δὲ διὰ ταῦ κηρὸ κλείει τὰς τρίπας.

Βράνδερ

Σεῖθειλ.
 Ψευδομαγείας ἤλθες νὰ προσποιηθῆς
 καὶ τέρατα;
 Μερφιστοφελής.
 Σιγή, κρασοπατέρα!
 Σεῖθειλ.
 Σὺ ζῶλον ἀπελέκητον, οὐ λέρα!
 Βράνδερ.
 Θὰ θρέξῃ καλὸν ζῶλον· νὰ μ' ἐνθυμηθῆς.
 Ἀλτμάυερ.
 (Ἀφαιρῶ τὸ πόμα μᾶς τρύπας τῆς τραπέζης, καὶ
 ἐκθρόσκει φλόξ.)
 Πῦρ! Καίωμα!
 Σεῖθειλ.
 Μαγείας μηχανάται!
 Κτυπάτε. Δέσατέ τον καὶ κτυπάτε.
 Μερφιστοφελής (μετ' ὕφους ἐπισήμου).
 Ψεῦδη, τέρατα γυρνῶν
 τόπον, αἰσθῆσαν καὶ νοῦν.
 Αἶ! νὰ σὰς ἰδῶ!
 Ἔστ' ἐκεῖ, ἔστ' ἐδῶ!
 (Μένουσιν ἐν ἀπορίᾳ, βλέποντες ἀλλήλους.)
 Ἀλτμάυερ.
 Ποῦ εἶμαι; Τί ὠραία πέρι χώρα!
 Φρός.
 Καὶ ἄμπελοι! καὶ πολλὰ πλῆ ὄπωρα!
 Σεῖθειλ.
 Καὶ πρόχειροι ἐμπρός μας πόσαι σταφυλαί!
 Βράνδερ.
 Ἐκ τῶν ἀναδενδράδων κρέμανται καλάι.
 (Λαμβάνει τὸν Σεῖθειλ ἐκ τῆς μῦδος. Τὸ αὐτὸ ποιοῦσι
 καὶ οἱ λοιποὶ καὶ ὑψοῦσι τὰς μαχαίρας.)
 Μερφιστοφελής (ὡς ἀνωτέρω).
 Τῶν ὀφθαλμῶν των ἀπίτη, ἀπάτη,
 Δεῖξαι τοῖς πῶς ὁ δαίμων παίζει οὕτω.
 (Γίνεται ἀφανὴς μετὰ τοῦ Φαῖστον. Οἱ συμπτώται
 ἀφίστανται ἀπ' ἀλλήλων.)
 Σεῖθειλ.
 Τί εἶναι;
 Ἀλτμάυερ.
 Πῶς;
 Φρός.
 Τὴν μύτην σου ἐκράτει
 ἢ χεῖρ μου;
 Βράνδερ (τῷ Σεῖθειλ).
 Πῶς; Ἡ μύτη σου ἦν τοῦτο;
 Ἀλτμάυερ.
 Τί κύπτος ὄλα ἔσπισε τὰ μέλη μου!
 ὦ! Νὰ καθῶσω. Κἀμπτονται τὰ σκέλη μου.
 Φρός.
 Ἄλλ' ἐξηγήσατέ μοι, τί συνέθη;
 Σεῖθειλ.
 Ποῦ εἶναι ὁ ἀρχαῖος; Ποῦ μετέθη;
 Νὰ τὸν συλλάβω· ζωντανὸς δὲν φεύγει.
 Ἀλτμάυερ.
 Ἐκτός τοῦ καπηλείου μας νὰ ἔβγη
 τὸν εἶδα, καὶ εἰς πῖθον νὰ ἱππεύῃ.*)
 Τοὺς πόδας μου ὡς μύλυδος θαρῶναι.
 (Στρέφεται πρὸς τὴν τραπέζαν.)
 Οἶνον ἀκόμη ἀρά γε νὰ χύνη;
 Σεῖθειλ.
 Ψεῦδος καὶ πανουργία ἢ μεγίστη!
 Φρός.
 Ἄλλ' ἠσθάνομην εἶ πῶς οἶνον.
 Βράνδερ.
 Κ' ἢ καλλονὴ τῶν σταφυλῶν ἐκεῖνων;
 Ἀλτμάυερ.
 Καὶ ἔπειτα εἰς θαύματα δυσπίστει.

*) Καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα ἀποδίδεται τῷ Φαῖστον, ἐν ταῖς περὶ αὐτοῦ παραδόξαις (Camerarius, 1602).

Στ'.
 ΜΑΓΙΣΣΗΣ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ.)*
 Ἐπὶ ταπεινῆς ἐστίας μέγας λέβης, ὅρ' ὄν πῦρ. Ἐν
 τῷ αἰωρομένῳ ἐξ αὐτοῦ καπνῷ φαίνονται ποικίλαι μορ-
 φαί. Ἡλέτα κερκοπίθηξ**) καθήται παρ' αὐτῆς, τὸν
 ἐσφρίζει καὶ ἐπιβλέπει μὴ ἐκχειλίσθῃ. Ὁ ἄρρην κερ-
 κοπίθηξ μετὰ τῶν μικρῶν πηθῶν καθήται εἰς τὸ
 ἀπέναντι μέρος καὶ θερμαίνεται. Τοῖχοι καὶ ὄροφί
 κοσμῶνται διὰ παραδόξων μαγικῶν σκευῶν.
 ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.
 Φαῦστος.
 Δὲν ἔχω κλίση πρὸς μαγείας.
 Ὡς συνταγὴν τῆς νόσου τῆς ἐντόσ μου
 μοὶ συνίστης τὰς ψευδομαγείας.
 Βαδῶνται νὰ γίνῃ σύμβουλος μου!
 Καὶ εἰς ἐστίαν θρωμομαγειρείου
 τριάκοντά μου θέν' ἀφῶσω ἔτη;
 Οὐαί, ἂν ἄλλο τι δὲν ἔχῃς ἔτι!
 Ἐσθέσθη μοι πᾶσα ἑλπίς τοῦ βίου.
 Ἡ φύσις δὲν εἰργάσθη, οὐδὲ μέγας νοῦς,
 εἰς θεραπείας εὔρεισι καινοφανοῦς;
 Μερφιστοφελής.
 Ἀναγνωρίζω τούτων τὴν ὀρθότητα.
 Ἐπάρχει τρόπος, ὅστις σκοπὸν ἔχει
 ν' ἀφαιρῇ ἔτη, χορηγῇ νεότητα.
 Ἄλλ' ἄλλη εἶδος τούτων περιέχει.
 Φαῦστος.
 Τίς τρόπος; τίς;
 Μερφιστοφελής.
 Οὐδ' ἔξοδα παράγων,
 οὐδ' ἱατρῶν δεόμενος ἢ μάγων.
 Εἰς τοὺς ἀγροὺς κατὰ τὰ τὴν σκαπάνην,
 τὸ θούκεντρόν σου ἔχε εἰς τὰς χεῖρας,
 σκάπτε, ὀδήγει θόας ἀροῦντας,
 καὶ σκέψων οὐχὶ πολλὴν δαπάνην.
 Ἐκτός τῆς ἀπολύτως ἀναγκαίας,
 νὰ λείψῃ τροφὴ ἄλλη ἢ καὶ οἶνος·
 μετὰ κτηνῶν νὰ ζῆς καὶ σὺ ὡς κτηνός,
 καὶ λίπαινε ἐκ σεαυτοῦ τὰς γαῖας.
 Πίστευσον, ἐκ τῶν οὕτων ζῶντων, οὕτως
 μὴ ἀνηθῆσας ὀδοσχοκοντούτης.
 Φαῦστος.
 Ἀδύνατον. Αὐτὸς ὁ στενὸς βίος
 ταῖς ἔσοί μου εἶναι ἐναντίος.
 Εἰς τὴν σκαπάνην δὲν θενὰ μὲ πείσῃς.
 Μερφιστοφελής.
 Τότε λοιπὸν τὰς τέχνας τῆς μαγείας.
 Φαῦστος.
 Πλὴν πρὸς τὸ πόμα γράϊα τί χρειάζεται;
 Ἐπίσης ὑπὸ σοῦ δὲν κατεργάζεται;
 Μερφιστοφελής.
 Βλέπεις, ὠραία θὰ ἐπέρνω τὸν καιρόν!
 Μᾶλλον χιλίους θλόους κίττω γεφυρωθῶν.
 Δὲν εἶν' ἢ ἐπιστήμη μόνον ἱκανή;
 προσ απαιτεῖται ἔτι καὶ ὑπομονή.
 Μακρὰν τὸ πνεῦμα θέλει ἐργασίαν
 ἵνα τὴν ζῦμην φέρῃ εἰς τελειότητα·
 καὶ πᾶν εἰς ταῦτ' ἀνήκον, ἰδιότητα
 ἔκτακτον ἔχει, ὄλωσ θαυμασίαν.
 Ναι, ὁ διάβολος τὴν σκευαίαν
 αὐτὴν διδάσκει, πλὴν ἂν δὲν τὴν ἐκτελεῖ.
 (Βλέπων τὰ κτήνη.)
 Ἰδὲ τί δὴτα εὐμορφα! Μία χαρά!
 Ὁ ὑπρέτης! Ἡ παιδίσκη ἢ καλὴ!
 (Πρὸς τὰ κτήνη.)
 Εἰς τὴν οἰκίαν δὲν θὰ εἶναι ἢ κυρά;

*) Ἐγράφη τὸ 1788, παρὰ τῷ Ρώμῃ, εἰς Villa Borghese.

**) Meerkatze, ἑπωνυμία φανταστικῆ, ἦν ἐδανείσθη ὁ Γαίτης ἐκ τοῦ ἀρχαίου μυθικοῦ διγγήματος Reinecke Fuchs, ὃ καὶ ἐστιχοῦρησεν αὐτός.

Τὰ κτήνη.
 Πάει, πάει
 πάει νὰ φάῃ.
 ἀπ' τῆ γωνιά περνάει.
 Μερφιστοφελής.
 Καὶ πόσον συνθίβει ἔξω νὰ γυρῶ;
 Τὰ κτήνη.
 Ὅσον ἐδῶ οἱ πόδας μας θερμαίνονται.
 Μερφιστοφελής (τῷ Φαῖστον).
 Τὰ τρυφερά μου ζῶα πῶς σοὶ φαίνονται;
 Φαῦστος.
 Ἀθλία ὄσον νὰ εἰπῆς κ' ἔλεσινά.
 (Ἔπειτα συνέχεια.)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ.

Ὁ μέγας φιλόσοφος Κάντιος ἐξαπατηθεὶς
 ποτε τοὺς διαφόρους τῆς Εὐρώπης λαοὺς
 διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων· Ἡ Ἰταλία εἶναι
 ἡ χώρα τῆς μεγαλοπρεπείας, ἡ Ἰσπανία ἡ τῆς
 πατραγαθίας, ἡ Γερμανία ἡ χώρα τῆς τιτο-
 μανίας, ἡ Γαλλία ἡ τοῦ σурμοῦ καὶ ἡ Ἀγγλία
 ἡ χώρα τῆς ἰδιοτροπίας.
 Ἰσως ἢ ῥῆσις αὕτη τοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου
 εἶναι ἐπιδεικτικὴ ἀμφοισθητήσεως· ἀλλ' ὡς πρὸς
 τοὺς Ἀγγλοὺς εἶναι ἀναμφιβόλος ὀρθότητι, διότι
 οὐδεμία χώρα περιέχει τοσοῦτους ἰδιοτρόπους
 ὅσους ἡ Ἀγγλία. Καὶ τοῦτο δὲν συμβαίνει
 μόνον ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ἀλλὰ συνέ-
 θαινε καὶ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, καθ' οὓς
 κατὰ χιλιάδας ἠριθμοῦντο οἱ ἰδιοτροποὶ Ἀγγλοὶ.
 Τοιοῦτος ἰδιοτροπος ἀνὴρ, περὶ οὗ δὲν ἠδύ-
 νατὸ τις ν' ἀποφανθῇ ἂν ἦναι φιλόσοφος ἢ
 φρενοβλαβής, ἦτο ὁ λόρδος Ἐδουάρδος Μονταγῶ,
 ὅστις ἔζη κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα καὶ κα-
 τέστησε διὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν του τὸ ὄνομά του
 ἀθάνατον. Ὁ λόρδος Μονταγῶ ἐγεννήθη ἐν
 ἐπαύλει τιμὴ παρὰ τὴν πόλιν Σεφῆλδην τῆς
 Ἀγγλίας, καὶ ἔφερον ἦδη ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων
 τὸν τύπον τῆς ἰδιοτροπίας, κληρονομήσας τοῦτον
 παρὰ τῆς μητρὸς του, ἧτις οὐζυγος οὖσα τοῦ
 πρέσβειος τῆς Ἀγγλίας λόρδου Μονταγῶ ἐν
 Κωνσταντινουπόλει, μεγάλην ἐδείκνυε πάντοτε
 τάσιν πρὸς τὴν ἰδιοτροπίαν. Ἐν Κωνσταντινου-
 πόλει ἐγένετο ἔνθερος ὁπαδὸς τοῦ δαυλισμοῦ,
 ὃν ἤθελε νὰ εἰσάγῃ πανταχοῦ. Ἐπανελθούσα
 εἰς Ἀγγλίαν ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλολογίαν, ἀπέ-
 φευγε τὴν συναστροφὴν πάσης Κυρίας καὶ
 ἐδέχετο ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς ἐν Τίθειεγαμ μόνον
 τοὺς ἐξοχωτέρους τῶν χρόνων ἐκεῖνων συγγραφεῖς
 καὶ ποιητάς, τὸν Ἀδισῶνα, τὸν Στῆλε, τὸν
 Πόπε. Διὰ τῆς συναστροφῆς ὁμοῦ ταύτης
 ἐξήφθη παρ' αὐτῆς ἡ οἴησις εἰς τοιοῦτον θαμνόν,
 ὥστε ἠθέλησε καὶ ἡ ἰδία νὰ λάμψῃ ἐν τῷ οὐ-
 ρανῷ τῆς φιλολογίας· ἔλαθεν εἰς χεῖρας τὸν
 κάλαμον καὶ ἔγραψεν, ἀλλὰ τὰ συγγράμματά της
 οὐ μόνον οὐδεμίαν ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν ἀλλ' οὐ-
 δὲ ἀνεγνωσθήσαν ποτε.
 Ὅτι δὲ τοιαύτη μήτηρ δὲν ἦτο ἡ καταλ-
 ληλοτέρα ν' ἀναβῆσθαι οἶον ζωρῶν καὶ πρῶτως
 ἀνεπτυγμένον, ἦτο ἐπόμενον. Καταγινομένη εἰς
 τὰς φιλολογικὰς τῆς ἐργασίας οὐτε καιρὸν εἶχεν,
 οὐτε διάθεσιν νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ
 τέχνου τῆς, τὸ ὅποσον παρεδόθη εἰς ἔξνοσιν δι-
 δασκάλους καὶ ἀπέκτεινεν ὡς ἐκ τούτου τῆς
 πρὸς ἀνεξαρτησίαν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν τρυ-
 φερὰν ἡλικίαν του. Ὁ πόθος του ἦτο ν' ἀπέλθῃ
 μακρὰν, εἰς ξένας χώρας, νὰ παραδοθῇ εἰς ὄλας

τὰς δυνατὰς ἰδιοτροπίας, καὶ τὸν πόθον τοῦτον
 ἄριστα ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρῶσῃ· οὐδεὶς εἰς τοῦτο
 τῷ παρενέβαλλε προσκόμματα. Εὐφύης ὢν τα-
 χέως ἐμάνθανε καὶ οὕτως ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιν
 ἔτων ἐγνωρίζεν οὐ μόνον ἰταλικά, γαλλικά, ἰσπα-
 νικά καὶ γερμανικά, ἀλλὰ καὶ λατινικά, ἑλλη-
 νικά, ἑβραϊκά, περσικά καὶ ἀραβικά. Καταγι-
 νόμενος εἰς τὰ ἀραβικά, ἀνεγνωσέ ποτε σύγ-
 γραμμα τοῦ ἐπισκόπου Βαρθουράτων, ὅστις ἀφη-
 γούμενος εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Μωυσέως ἐξέφερε
 διαφόρους ἀλλοκότους γνόμας ἐπ' αὐτῆς. Ὁ
 νέος λόρδος τοσοῦτον ἐθέληθη ὑπὸ τῆς ἀνα-
 γνώσεως ταύτης, ὥστε ἀμέσως ἀνεχώρησεν εἰς

θρησκείαν καὶ ἐγένετο Μωαμεθανός. Ἄμα ἔμαθε
 τοῦτο ὁ λόρδος ἔγραψεν εἰς Λονδὸν ὀρμητικῆν
 ἐπιστολήν, ἐν ἣ ἔλεγεν· Ἐμ' ἐκλαμβάνετε ὡς
 Τούρκον; Ναι ἀγαπῶ τὴν τουρκικὴν ἐνδυμασίαν
 καὶ θὰ τὴν φέρω καθ' ὅλον τὸν βίον μου· ἀλλὰ
 τοῦτο οἰκειοθελῶς χωρὶς νὰ μὲ ἀναγκάσῃ τις.
 Ἐν ἔτει 1773 ὁ λόρδος μετέβη εἰς Βενετίαν,
 ὅπου ἐντὸς ὀλίγου ἐφείλκυσε εἰς ἑαυτὸν τὴν
 προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων οὐ μόνον διὰ τὴν πο-
 λυμάθειάν του ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀλλόκοτον τοῦ
 ὄψους του καὶ διὰ τὰς ἰδιοτροπίας του. Τὸ
 πρῶτ' ἐγείρετο πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ
 ἔκαμε τὰς ἀποπλάσεις του ἀναγινοῦσων τὸ Κο-

Ἐν τῶν ὀλίγων προσώπων, πρὸς ᾧ συναν-
 στρέφετο ὁ λόρδος ἐν Βενετίᾳ, ἦτο Κυρία τῆς
 ὀνόματι Ρικκολίνη, ἧτις πολλὸ ἐξέτιμα τὸν ἰδιο-
 τροπον ἀνδρα καὶ τῷ παρεχώρησε δωμάτια ἐν
 τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς οἰκίᾳ. Διὰ τὸ διάθεμά της τοῦτο
 ὄμως ταχέως μετεμελήθη ἡ πλουσία Κυρία,
 διότι ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν εἰσοδὸν του ἐν
 τῇ οἰκίᾳ της τὰ δωμάτια, τὰ παραχωρηθέντα
 αὐτῷ, ἦσαν τόσον ἀκάθαρτα, ὥστε ὁμοίᾳζον
 μᾶλλον σταθλὸν ζῶων ἢ ἀνθρωπίνην κατοικίαν.
 Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν συνετέλλετο ἡ Κυρία νὰ
 τῷ κάμῃ παρατηρήσεις καὶ ἐκαθάριζε τὰ δω-
 μάτια διὰ τῶν ὑπηρετῶν της· μετ' ὀλίγον ὄμως

Ο ΚΟΙΤΩΝ, ΕΝ ΩΙ ΑΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΒΑΣΙΛΚΤΩΝ.

τὴν πετραίαν Ἀραβίαν καὶ κατήχησεν εἰς τοὺς
 πρόποδας τοῦ θροῦ Σινᾶ. Ζητήσας καὶ λαθῶν
 τὴν αἰετανὰ νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο
 ἀνασκαφάς, μετὰ τοσοῦτου ἐπεδόθη εἰς τοῦτο
 ζῆλου, ὥστε ἐν βραχεῖ ἀνευρε διαφόρους ἐπι-
 γραφάς, ἅς προσεπάθει ν' ἀναγνώσῃ καὶ νὰ συμ-
 πληρῶσῃ πρὸς μέγα τῶν ἀρχαιολόγων τῆς ἐπο-
 χῆς του σκάνδαλον. Ἐξ Ἀραβίας μετέβη εἰς
 Παλαιστίνην, ἔθνα ἔκαμε συλλογὴν ἀρχαίων
 νομισμάτων, ἦν ἀπέστειλε δῶρον εἰς τὴν βασι-
 λικὴν τοῦ Λονδίνου Ἐταιρίαν. Ἡ ἔταιρία αὕτη
 τὸν διώρισε μέλος ἀνεπιστέλλον αὐτῆς.
 Ἐν ᾧ ὄμως ὑπεκρίνετο πρόσωπον λογίου
 ἀνδρός, παρεστρέπετο εἰς πλειστάς ὄσας ἰδιο-
 τροπίας. Ἀποβαλὼν τὸ ἀγγλικὸν ἐνδυμα
 ἐνδύθη φορεμάτα τουρκικὰ· ἐσύστησε χαρμίον·
 τὰς ἐπιστολάς του ἐσφράγιζε διὰ σφραγίδος
 ἐχούσης διάφορα βῆτά τοῦ Κορανίου. Ταῦτα
 δὲ συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ διαδοθῇ ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ
 φήμη, εἰτι ὁ εὐγενὴς λόρδος Μονταγῶ ἤλλαξε

μετὰ μίαν ὥραν ἐκάλει τὸν ὑπρέτην
 του, ἀδυσσαῖον Ἀραβᾶ, ὅστις ὄσον ἦτο δυσειδής·
 τόσον ἦτο καὶ ἀκάθαρτος, καὶ τῷ ὤμειλε περὶ
 τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας. Ὁ Ἀραφῶ φείλει
 νὰ τὸν ἀκούῃ μετὰ προσοχῆς ἐσταυρωμένος ἔχων
 ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖράς του. Μετὰ τοῦτο
 ὁ λόρδος ἐκάθητο ἐπὶ διθανίου καὶ ὁ ὑπρέτης
 του τῷ παρεθέταν ἐπὶ μικρὰς τραπέζης λιτὸν
 πρόγευμα, τὸ ὅποσον ἔτρωγεν ὁ κύριος χωρὶς νὰ
 προφέρῃ λέξιν· μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ ὑπρέτης
 ἐγέμιξε δύο καπνοσύριγγας καὶ ἐκάπνιζε μετὰ
 τοῦ κυρίου του συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ.
 Ἀπερίοριστος ἦτο ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Ἀραβῶς τού-
 του πρὸς τὸν κύριόν του, οὐδέποτε τὸν ἄφινε
 καὶ ἦτο δυστυχής, ὅσάκις δὲν τὸν ἔβλεπεν ἐπὶ
 τινος ὥρας. Τοῦτο συνέβαινε σπανίως, διότι ὁ
 λόρδος ὀλίγον ἐξήρχετο τῆς οἰκίας οὐδὲ σφέτως
 εἶχεν ἐν τῇ πόλει. Ὅσάκις ὄμως διήρχετο τὰς
 ὁδοὺς, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτὶ, συνωδύετο
 ὑπὸ δύο διαφόρων ὑπηρετῶν.

ἢ κατάστασις αὕτη ἐγένετο τόσον ἀφόρητος,
 ὥστε ἠναγκάσθη νὰ τῷ κάμῃ αὐστηρὰς παρα-
 στάσεις· ὁ λόρδος ὀργισθεὶς συνέλεξε τὰ πρα-
 γματά του, καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ προσφιλοῦς
 αὐτῷ ὑπρέτου του εἰς Ῥοζέττην τῆς Αἰγύπτου.
 Ἐνταῦθα ἔτερον τῷ συνέθη ἐπεισοδίον. Κόρη
 ξενοδόχου ἐκ Λιθόβρου ἠράσθη αὐτοῦ περιπαθῶς.
 Ὁ ἰδιοτροπος ἀνὴρ, ὅστις δὲν ἦτο ἀδιάφορος εἰς
 τὴν συμπάθειαν τῆς κόρης, τῇ ἐπρότεινε νὰ γείνη
 οὐζυγὸς του ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ ἀσπασθῇ τὸ
 μωαμεθανικὸν δόγμα. Ἡ νεάνις ἐδέχθη τοῦτο
 καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐτελεσθη ὁ γάμος κατὰ τὰς
 διατάξεις τοῦ Κορανίου. Ὁ πατὴρ τοῦ Μον-
 ταγῶ ἄμα μαθὼν περὶ τοῦ συνουκείου τούτου
 ἔβαλε τὰ δυνατὰ του νὰ τὸ διαλύσῃ, θεωρῶν
 τοῦτο προσβολὴν διὰ τὸ ὄνομά του. Πλὴν εἰς
 μάτην ὁ υἱὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ὀπακούσῃ. Τότε
 ὀργισθεὶς ὁ πατὴρ ἀπεκλήρωσε τὸν υἱὸν του καὶ
 ὤρισεν γενικὸν κληρονόμον τῆς μεγάλης περι-
 ουσίας του τὴν θυγατέρα του, ἧτις κατόπιν ἐνου-

φρούθ τὸν διάστημα λόρδου Βιούτ. Παραχώρησε δὲ μόνον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ 1200 φράγκα ἐτησίως, εἰς ἃ ὁ Σουλτάνος, εὐνοῶν αὐτὸν, προσέθετο ἕτερα χίλια φράγκα.

Καὶ ὅμως διὰ τῶν μικρῶν τούτων μέσων κατάρθου ὁ νέος λόρδος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας του, αἵτινες μὲ τὸν καιρὸν ἐγένοντο ἐντελῶς ἀκαταλόγητοι, ὡς ἐξάγεται ἐκ διαφόρων αὐτοῦ ἐπιστολῶν. "Ἡμῖν ἐν Γερμανίᾳ, ἔγραψε πρὸς φίλον του ἐν Φλωρεντίᾳ, καὶ ὑπέρβηται εἰς ἰπποκόμος παρὰ τοὺς πλουσίους· ἤμην ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Ὀλλανδίᾳ καὶ ἐπεδόθην εἰς τὴν γεωργίαν, ἀροστρίων καὶ καλλιερῶν τὴν γῆν· ἤμην ἐν Παρισίοις, ἐνθα ὑπεκρίθην πρόσωπον κομψομοιμένου. Ἐν Ῥώμῃ ἐγενόμην ἱερεὺς καὶ ἐκέρυτον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὕτως ἤμην ποτὲ μὲν ὡς χρυσοῦν νόμισμα ἐν γερᾷ βασιλείᾳ, ποτὲ δὲ ὡς χαλκοῦν νόμισμα ἐν τῇ θαλαντῇ ἀκαθάρτου Ἑβραίου..."

Ἐίπομεν ἀνωτέρω διὰ τὴν τράπεζάν του ἦτο εἰς ἄκρον λιτή. Τὸ φαγητὸν του συνίστατο ἐκ σούπας, μικροῦ τεμαχίου κρέατος καὶ δύο κρομμύων ἢ δύο σαρδελῶν· ἔπινε δὲ μόνον ὕδωρ. Ἐκτός τοῦ μαύρου ὑπέρβηται τοῦ εἶχε μαγειρίσσαν, ἀποτρόπαιον καὶ δυσειδὲς γύναιον. Ἡ καθημερινή του διαπὴν ἀνήγγετο εἰς 3 περίπου φράγκα. Ὅπως κατάρθωσε νὰ κἀμῃ καὶ οἰκονομίας τινὰς, περὶ ὧν λίαν ἐπιμελῶς ἐμερίμνα.

Ἐν Ῥοζέττῃ εἶχε χωρισθῆ ἀπὸ τῆς συζύγου του, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφῆρῃ πλέον τὰς ἰδιοτροπίας του, μετέβη δὲ πάλιν εἰς Βενετίαν, ἐνθα τὸσον ἀπομονομημένος ἔζη, ὥστε οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ συγγενεῖς του ὑπέλαβον αὐτὸν ἀποθανόντα, καὶ ἤτοιμάζοντο νὰ παραλάβωσι τὸ κεφάλαιον, τὸν τόκον τοῦ ὁποίου ἐλάμβανεν ὁ λόρδος ἡγανάκτησε σφόδρα καὶ, ἂν καὶ ἦδη 63 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἐδημοσίωσε διὰ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων ἀγγελίαν, δι' ἧς ἐξήτει συζυγιον, "κόρην ὠραίαν καὶ καλοκαμωμένην". Ἡτοιμάζετο δὲ καὶ αὐτὸς ν' ἀπέβη εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του ταύτην, ὅτε αἰφνης κατελήφθη ὑπὸ κακοῦθους πυρετοῦ, ἐξ οὗ καὶ ἀπέθανε τῇ 2 Μαίου 1776. Οἱ Βενετοί, οἵτινες οὐδεμίαν πρὸς αὐτὸν ἔστροφον συμπαθείαν, ἔσθψαν τὸ σῶμα τοῦ ἰδιοτροπικοῦ ἀνδρὸς ἐξω τοῦ νεκροταφίου παρὰ τοῖς ἐρημίταις.

Ὁ λόρδος Ἐδουάρδος Μονταγὺ ἐγκατέλιπε τρία συγγράμματα, τὰ ὁποῖα σήμερον ἐντελῶς ἐληγομήθησαν. Τὸ πρῶτον πραγματεύεται περὶ τῶν ὁρέων τῆς Ἀραβίας, τὸ δεύτερον περὶ σεισμῶν, καὶ τὸ τρίτον περὶ τῶν δημοκρατιῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Εἰς ἃ, τῆς ἰδίως ἐξεῖχεν ὁ ἀλλόκοτος οὗτος ἀνὴρ ἦτο νὰ γνωρίζῃ ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου τὸν χαρακτῆρα, τὰς διαθέσεις καὶ τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν. Περὶ τῆς ἐιδιότητος του ταύτης διηγούνται οἱ σύγχρονοὶ του τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον· Ἡμέραν τινὰ ἐν ἔτει 1740 ἐκάθητο μετὰ τινων φίλων εἰς τὸ γεῦμα, ὅτε τῷ ἔφερον ἐπιστολήν. Μόλις ἔρριψε θλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ πρὶν ἢ ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολήν, ἀνέκραξε "Φεῦ! ὁ φίλος μου ἀσθενεῖ!" Οἱ παρακαθήμενοι ἀπορούντες τὸν ἥρωτησαν πῶθεν τὸ γνωρίζεις. — "Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς", ἀπήντησεν ὁ λόρδος. Καὶ πράγματι ὅτε ἀνέγνωσεν αὐτήν, ἔμαθεν ὅτι ὁ φίλος του ἐνόσει.

Ἐκ τούτων καὶ τῶν τούτων ἰδιοτροπιῶν οἱ ἄνθρωποι συνεπέσαν ὅτι ὁ λόρδος εἶχε σχέσεις πρὸς τὸν διάβολον. Ὁ λόρδος δὲ ἔχαρειν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὑπόθεσιν καί, ὡς ὠμολογεῖ ὁ ἴδιος, πολλὰς ἐξετέλει ἰδιοτροπίας μόνον καὶ μόνον ὅπως ἐνιαχόσῃ τὸν κόσμον εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ο ΚΟΙΤΩΝ

ἐν ᾧ ἀπέθανεν ὁ Γεώργιος Βασιγκτιῶν.
(Μετὰ εἰκόνας, βρα σελ. 101.)

ΜΕΤΑΞΥ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἵτινες ὡς φανισοὶ καὶ τριλαυεῖς ἀστέρες λάμπουσιν ἐν τῇ παγκοσμίῃ ἱστορίᾳ, συγκαταλέγεται καὶ ὁ Γεώργιος Βασιγκτιῶν, ὁ μεγάλυμος ἐκεῖνος πατριώτης, ᾧ ἀφιέται ἡ ἀνεξαρτησία τῶν Ἠνωμένων τῆς Ἀμερικῆς πολιτειῶν. Ὁ Βασιγκτιῶν, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος τῆς ἀμερικανικῆς δημοκρατίας πρόεδρος, ἦτο καὶ ὡς πολιτικὸς καὶ ὡς στρατάρχης ἕξοχος, ἡ δὲ δημοτικότης αὐτοῦ ἦτο τούσθη, ὥστε καὶ οἱ ἀσπονδότεροι τῶν ἐχθρῶν του οὐδέποτε ἐτόλμησαν νὰ τῷ τὴν διαμοφισθηζώσιν.

Τῇ 14 Δεκεμβρίου 1799 ὁ Γεώργιος Βασιγκτιῶν, οὗ ὁ βίος ὀλίγηρος ἀφωσιώθη εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος του, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπαύλει αὐτοῦ Mount Vernon, ἥτις ἐγένετο ἔκτοτε καὶ διατηρεῖται μέχρι σήμερον τὸ προσωπικὸν ἀνάκτορον τῶν Ἀμερικανῶν. Ἡ ἐπαυλις Mount Vernon κεῖται εἰς ἀπόστασιν 24 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς πρωτεύουσος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς πόλεως Βασιγκτιῶν, ἐπὶ λόφου παρὰ τὴν ὄχλην τοῦ Ποτομάκι ποταμοῦ ἐν θέσει γραφικωτάτῃ. Ἡ ἐπιλήνη οἰκία, ἀνεγερθεῖσα κατὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εἶναι ἀνεξέσφατος καὶ ἔχει μῆκος τριάκοντα ὡς ἑξήματα μέτρων. Ἰψηλὴ σταθὲν ἐκτείνεται καθ' ἑλκὴν τὴν κυρίαν αὐτῆς πρόσψιν, καὶ πρὸ τῆς οἰκίας κατέρχεται πρὸς τὸν ποταμὸν ἐν ἐλαφρῇ κλίσει ὠραῖος ἀνοικτὸς κήπος. Ἐν τῷ κἀτω πατώματι εὐρίσκονται 23 δωμάτια οὐχὶ μεγάλα, ἐξαιρέσει τοῦ ἐστιατορίου. Ἡ διελθιθῆκη καὶ ὁ κοιτῶν, ἐν ᾧ ἀπέθανεν ὁ "Πατὴρ τῆς Δημοκρατίας" (βρα τὴν εἰκόνα), διετηρήθησαν ἐν τῇ καταστάσει ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εὐρίσκονται δὲ ἐν τῷ ἄνω πατώματι τῆς οἰκίας. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν ἐπαυλιν ἔξοι μετὰ σεβασμοῦ εἰσέρχονται εἰς τὸν ἱστορικὸν τοῦτον κοιτῶνα, ὅστις εἶναι ἀπλούστατος διασκευασμένος. Πρὸς τὸν ἕνα τοῖχον κεῖται ἡ κλίνη μὲ τὰ παραπέτασμα, δεξιᾷ αὐτῆς καθρέπτῃ καὶ δύο ἐδραὶ· πρὸς τὸ ἄλλο μέρος μικρὸν ἕλινον γραφεῖον. Ὡς κειμήλια διατηροῦνται ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ σιδηρὰ πυράγγρα, ἡν μεταχειρίσθη ὁ Βασιγκτιῶν μικρὸν ἔτι πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, μικρὸς καθρέπτῃς τετρασεύμενος, ὃν μεταχειρίζετο ὁσάκις ἐξυρίετο, καὶ μικρὰ ποιεῖς πορεύων. —

Εἰς ἀπόστασιν 300 μέτρων πρὸς νότον τῆς ἐπαύλειος ταύτης εὐρίσκεται ἐπὶ λόφου ὑπερκειμένου τοῦ ποταμοῦ ὁ οἰκογενειακὸς τάφος τοῦ Βασιγκτιῶν. Ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ διέμειναν τὰ ὅσα τὰ τοῦ μεγάλου πατριώτου μέχρι τοῦ 1830, ὅτε μετατέθησαν εἰς ἕτερον μνημεῖον ἐν μέσῳ θαλάσσης κοιλάδος, κατασκευασθῆν ἐπὶ τούτῳ.

ΕΥΔΙΑ ΜΕΤΑ ΘΥΕΛΛΑΝ.

Μετάφρασις τοῦ Ἀγγλικοῦ μυθιστορημάτος Called back τοῦ Conway

ὕπο
τῆς δεσποινίδος Σοφίας Εἰδά. Βαλτατζῆ.

(Συνέχεια.)

ΠΙ στιγμὴν ἔμεινα διστάζων, τρέμων σχεδὸν διὰ τὸ τὸλμημά μου, διότι κατὰ πρῶτον ἐξηρχόμην ἄνευ ὀδηγοῦ ἐκτός τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐγνωρίζω ὅτι δὲν ὑπῆρχε φόβος· ἡ ὁδὸς ἤσυχος συνήθως, ἦτο ἔρημος κατ' ἐκείνην

τὴν ὥραν, τὸ πεζοδρόμιον ἦτο πλατὺ καὶ ἡδυνάμην ἄνευ προσκόμματος νὰ περιέρχωμαι διευθυνόμενος ὡς οἱ τυφλοὶ, δηλαδὴ πλήττειν διὰ τοῦ ἄκρου τῆς βῆθδου μου τὸ περίσκιμα τοῦ πεζοδρομίου ἢ τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τὰς εὐρισκομένας πρὸ τῶν οἰκιῶν. Μολοντοῦτο ἔπρεπε νὰ λάβω τὰ μέτρα μου διὰ νὰ δύναμαι εὐκόλως νὰ γνωρίζω τὸ εὐρισκομαί.

Καταβαίνω τὰς τέσσαρας βαθμίδας τῆς ἔξω θύρας, μεταβαίνω δεξιὰ ἀκολουθῶν τὴν κιγκλίδα, ἐπιστρέφω εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, τότε βαδίζω μετῶν τὰ θήματά μου μέχρι ἐξήκοντα δύο, καὶ τοιοῦτοτρόπως εὐρίσκομαι μὲ τὸν ἀριστερὸν πόδα εἰς τὸν ἕτερον δρόμον, καὶ ἐκεῖ ἐγνωρίζω ὅτι εἶχον φθάσει εἰς τὸ σύνορον· ἐπαυρῶμαι μετῶν πάλιν τὰ θήματά μου μέχρις ἐξήκοντα δύο ἔπειτα πάλιν ἐξακολουθῶ μετῶν ἐξήκοντα πέντε πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν καὶ εὐρίσκομαι εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου. Τοιοῦτοτρόπως ἐνωθὼ ὅτι ἡ οἰκία μου εἶναι περίπου εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκίας τῶν οἰκίῶν. Ἐπομένως εἶχον ὀρίσει τὸ μῆκος τῆς ἀλύσεώς μου καὶ ἡδυνάμην νὰ περιπατήσω εἰς τὴν ἔρημον ὁδὸν καὶ μετῶν τὰ θήματά μου νὰ εὐρεθῶ ὅπουτ' ἤθελον πρὸ τῆς κατοικίας μου.

Ἡμῖν τὸσον ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου ὥστε ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον τὴν ὁδὸν· ἐν τῷ μεταξύ ἤκουσα διερχόμενα ἐν τῇ ὁδῷ ὄχηματα καὶ ἕνα ἢ δύο πεζοῦς ὡς φαίνεται ὅμως οὕτοι δὲν εἶχον παρατηρήσει καὶ τοῦτο μοὶ εἶδεν δὲν κολακευτικὴν ἰδέαν ὅτι τὸσον τὸ ἐξωτερικὸν ἔσον καὶ τὸ θάδιμα μου δὲν προσέδιδον ἀνθρώπον τυφλόν, διότι τοῖτοι εἶναι ἐκείνοι ὅστις δὲν θέλει νὰ κρύψῃ τὰς ἀταλείας του;

Ὁ νυκτερινὸς οὗτος περίπατος μὲ ὠφέλησε πολὺ, διότι ἀνακάλυψε ὅτι δὲν ἤμην ἐντελῶς ἀδύνατος καὶ δὲν ἐληρωμὴν ἀπὸ ἄλλου, ὥστε καὶ ἡ διάθεσις τοῦ πνεύματός μου ἤλλαξεν ἐπὶ τινὰ λεπτά.

Δι' αἰφνιδίας ἀντιδράσεως διηγήθην ἐκ τῆς καταπτώσεως εἰς τὴν ἐλιπίδα. Ἐλπὶς παράδοξος ἢ μᾶλλον βεβαιότης, καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ νόσος μου δὲν ἦτο ἀνίατος καὶ ὅτι μὲ ἴδιον τὸν φόβον μου, ἐκεῖνο ὅπερ οἱ φίλοι μου εἶχον βεβαιώσει, ἤθελεν ἀληθεύσει, ἐνθουσιάζθη δὲ τὸσον, ὥστε ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου ἐπεριπάτου μὲ θήμα σταθερὸν καὶ ταχὺ, λησμονῶν σχεδὸν ὅτι ἐσπεροῦμην τῆς ὁράσεως. Σκέψαις γελῶσαι συνεσσευέοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου ἀντίθετοι ὄλωι· πρὸς ἐκεῖνας ἂς εἶχον ἀπὸ πολλῶν μηνῶν.

Ἐπαυσα νὰ μετῶ τὰ θήματά μου προβαίνων πάντοτε καὶ σκεπτόμενος τί θὰ κἀμῃ καὶ ποῦ θὰ πηγαίνω ὅταν θὰ ἐπανακτῶσῃ τὸ φῶς. Δὲν ἤξευρω ἐὰν ἐξηκολούθουν νὰ ψηλαφῶ τὰς κιγκλίδας ἢ τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου διὰ νὰ διευθυνθῶ· ἂν τὸ ἔπραττον, τοῦτο ἐγένετο ἐξ ἐνστικτοῦ, ἄνευ προσοχῆς καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνωθῶ. Ἀγνοῶ ἂν τυφλὸς, μὴ φοβούμενος νὰ προσκρούσῃ πρὸς ἀράματα ἐμπόδια, δύναται νὰ προχωρήσῃ ὡς ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἀπόλασε τὴν ὄρασιν. Τοῦτο γνωρίζω ὅτι ἐν τῇ ἐξῆσθῃ τοῦ πνεύματός μου τὸ ἔπραξα καὶ ἐνθουσιᾶν ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ ταύτῃ τῆς ἐλιπίδος ἐδάδια ὡς ἄνθρωπος ἐξεστῆκος, λησμονῶν τὰ πάντα, θεθυσιμένος εἰς τὰς σκέψεις μου, αἵτινες εἶχον καταντήσει σχεδὸν εὐθυμῶν προέβαινον χωρὶς νὰ ὄσω προσοχῆς εἰς τὴν αἰσθησὴν τῆς ἐσπεροῦμην, ἔως ὅτου προσκρούσαι πρὸς τινὰ βαδίζοντα ἀντιθέτως ἐπαυρῶμαι ἀποτόμως ἐκ τῶν ὄψεων εἰς τὴν πραγματικότητα, ἠσθάνθη τὸν ἄνθρωπον μεθ' οὗ εἶχον συγχρυσθῆ ἀπομακρυνόμενον καὶ τὸν ἤκουσα ψιθυρίζοντα "θλάκα"· καὶ ἐπροχώρησεν ἀφίπνον με ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐγένετο ἡ συνάντησις καὶ πεφοβισμένον διότι

δὲν ἐγνωρίζον ποῦ εὐρισκόμην καὶ τί εἶδει νὰ πράξω.

Δὲν ἤδυνάμην νὰ εὐρω τὸν δρόμον μου μόνος, πρὸς τούτους δὲ δὲν εἶχον ἐπάνω μου τὸ ὄφρολόγιον μου ὥστε δὲν ἐγνωρίζον πρὸ πόσης ὥρας ἐπεριπάτου καὶ ἐὰν πρὸ δέκα λεπτῶν ἢ πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχον παύσει νὰ μετῶ τὰ θήματά μου, κρῖνον ἐκ τῆς ποσότητος τῶν ἀντικειμένων ἀπὶν μὲ ἀπηρχόλησαν ἀπ' ἧς στιγμῆς εἶχον ἀρχίσαι ἡ εὐχάριστος κατάστασις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου, ἐνωμίζον πιθανώτερον τὴν δευτέραν εἰκασίαν ἥτις ἦτο ἡ ἀκριθῆς. Τώρα ὅτε ἐπέστρεψα ἐπὶ τῆς γῆς ἐουλολοίσθη ὅτι τὸ καλύτερον ἦτο νὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν ἐν τῇ εὐρισκόμην ἔως οὐ ἀκούσω τὸ θῆμα κληθέντος ἢ διαβάτου ἀρηγήσαντος κατ' αὐτὴν τὴν ἀσυνήθη ὥραν, ἀσυνήθη ὀηλαθῆ μόνον ἐν ταύτῃ τῇ συνοικίᾳ τοῦ Λονδίνου, καὶ ἐπομένως στριβίζον τὴν βῆχην μου ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπεριμένον μεθ' ὑπομονῆς.

Μετ' οὐ πολὺ ἤκουσα θήμα τι πλησιάζον, ἀλλὰ θῆμα τὸσον ἀβέβαιον, τὸσον ἀσταθὲς ὥστε ἐνόησα ἐκ τοῦ μόνου τούτου κρότου ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἀνθρώπος τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ποιῶσμεν χρῆσιν. Πρέπει, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, νὰ τὸν ἀφῆσω νὰ διέλθῃ καὶ νὰ περιμένω ἄλλον διαβάτην ἀλλ' ἤκουσα τοὺς πόδας αὐτοῦ ἀποσθῆσαντας πλησίον μου ἐνφ' φωνῇ τις ἐκράξεν εὐθύμως.

— Ἄλλος χειρότερος σύντροφος! ἔμπορεῖς διόλου νὰ προχωρήσῃς, εὐγὲ μάς! αὐρῖον θὰ εἶναι μία κεφαλὴ χειρότερα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου.

— Δύνασαι νὰ μὲ εἰπῆς ποῦ εἶναι ἡ ὁδὸς Βαλπόλ; ἠρώτησα κρατούμενος ἔσον τὸ δυνατόν εὐθύς ὅπως τῷ ἀποδοίξω ὅτι δὲν ἤμην μεθυσμένος.

— Ἡ ὁδὸς Βαλπόλ; βέβαια ἡμπορῶ, εἶναι ἐδῶ κοντὰ, ὁ τρίτος δρόμος ἀριστερά.

— Ἐὰν πηγαίνω ἐκεῖθεν θέλετε νὰ μὲ ὀδηγήσῃτε ἔως εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ; διότι δυστυχῶς εἶμαι τυφλὸς καὶ ἔχασα τὸν δρόμον μου.

— Τυφλὸς, κακομοῖρε, ὅχι μεθυσμένος; μὲ εὐρήκεις εἰς καλὴν κατάστασιν, γιὰ νὰ σὲ ὀδηγήσω, τυφλὸς ἐγὼ, τυφλὸς καὶ σὺ, ὠραία θὰ τὰ πάμε. Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, προσέθηκα μὲ σοβαρότητα μεθύσσο, πρέπει καὶ νὰ τὰ συμφωνήσωμεν· ἐγὼ θὰ σοῦ δανείσω τὰ μάτια μου καὶ σὺ τὰ πόδια σου· καλὰ τὸ θῆκα! ἔμπρός!

Μὲ ἔλαθεν ἐκ τοῦ θραξίονος καὶ ἀνέδθημεν τὴν ὁδὸν, μετ' ὀλίγων ὁμαξῶς ἐστάθη.

— Ὅδὸς Βαλπόλ, εἶπεν, διακοπτόμενος ὑπὸ λυγγῆς, νὰ τὴν. Νὰ σὲ πάγω καὶ στὸ σπῆτι σου;

— Ὅχι εὐχαριστῶ, λάβε μόνον τὴν κλοσύνην νὰ θέσῃς τὴν χεῖρα μου ἐπάνω εἰς τὸν τοίχον καὶ θὰ πηγαίνω κατ' εὐθείαν.

— Νάταν καὶ γιὰ μένα ἔτσι εὐκόλα! δὲν μοῦ δίδει τὰ πόδια σου νὰ πάγω στὸ σπῆτι μου; εἶπεν ὁ καλὸς μεθύσσο. Καλὴ νύκτα, ὦρα καλὴ!

Τὸν ἤκουσα νὰ προχωρῇ καὶ τότε ἤρχισα νὰ περιπατῶ διὰ νὰ περάνω τὸ ταξιδίον μου. Δὲν ἤμην πολὺ βέβαιος εἰς ποῖον ἄκρον τῆς ὁδοῦ Βαλπόλ εὐρισκόμην, αὐτὸ ἦτο ἀδιάφορον, μετὰ ἐξήκοντα δύο ἢ ἐξήκοντα πέντε θήματα θὰ ἤμην πρὸ τῆς θύρας μου, ὥστε ἐμέτρησα ἐξήκοντα δύο θήματα καὶ ἐψήλαψα διὰ νὰ εὐρω τὴν εἰσοδὸν μετὰ τῶν κιγκλίδων, ἀλλὰ μὴ εὐρῶν αὐτὴν προύχοντα ἐν τῇ ὁδῷ θήματα, ἔως οὐ τὴν συνεθίσω· ἤμην εὐχαριστημένος ὅτι εἶχον φθάσει εἰς τὴν οἰκίαν μου ἄνευ συμθάντος τινὸς καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἤρχισον νὰ ἐντρέπωμαι διὰ τὴν κρυφαὶ ἀπόδρασίον μου.

Ἡλιζον ὅτι ἡ Πρισκίλλα δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλύψει τὴν ἀπουσίαν μου, καὶ ταράξει ὄλους ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐσκόπευον νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸ

δωμάτιόν μου ὅπερ ἤσυχος εἶχον ἐγκαταλείψει. Καίτοι δὲ εἶχον καλῶς ὑπολογίσει δὲν ἤμην ὅμως βέβαιος ὅτι εὐρισκόμην πρὸ τῆς κατοικίας μου, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐπιλαώμην δὲν θὰ ἤμην μακρὰν αὐτῆς εἰμὶ κατὰ μίαν θύραν ἢ δύο τὸ πολὺ, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς κλειδῆς μου, ἦν εἶχον εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ἡδυνάμην εὐκόλως ν' ἀνακαλύψω ποῦ κατέκον.

Ἄνεθον τὰς βαθμίδας τοῦ κατωφλίου ἀλλ' ἐπερχόμενος δὲν ἐνθουσιάζθη πόσας εἶχον ἀριθμῆσαι ἐπερχόμενος, ἐψήλαψα διὰ νὰ εὐρω τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ καὶ εἰσῆγγαγον τὸ κλειδὸν ἔπερ εὐκόλως ἐστράφη καὶ ἡ θύρα ἠνεφέθη, ὥστε δὲν εἶχον λαμβασθῆ καὶ ἠσθάνθη ἐνθουμῶχος μετίστην εὐχαριστήσων μαντεύσας τὴν οἰκίαν μου. Βεβαίως, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, τυφλὸς ἦτο ὁ πρῶτος ὁ ἀνακαλύψας ὅτι ἡ ἀνάγκη τέχνας καταργάζεται, καὶ κλεισὰς ἀσθρόους τὴν θύραν ἠτομαζόμην νὰ εἰσελθῶ σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί ὦρα ἦτο, τὸ μόνον ὅπερ ἐγνωρίζον ἦσαν ὅτι ἦτο νύξ ἀκόμη διότι ἡδυνάμην νὰ διακρίνω τὴν νύκτα ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Ἀφοῦ εὐρισκόμην τὸσον πλησίον τῆς ὁδοῦ Βαλπόλ ἦτο ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶχον περιπατήσει ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐν τῇ ἐξημέρῃ ἐκείνη καταστάσει καὶ ἀπολόγισα ὅτι θὰ ἦτο περίπου δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Προσεκτικώτερος τώρα ἀπ' ὅτι ἤμην ὅτε ἐξῆλθον ὅπως μὴ κἀμῃ κρότον καὶ ἐξυπνήσω τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀνθρώπους, κατῶρθωσα νὰ εὐρω τὴν πρῶτην βαθμίδα τῆς κλειμακος καὶ ἤρχισα ν' ἀναβαίνω θραδέως.

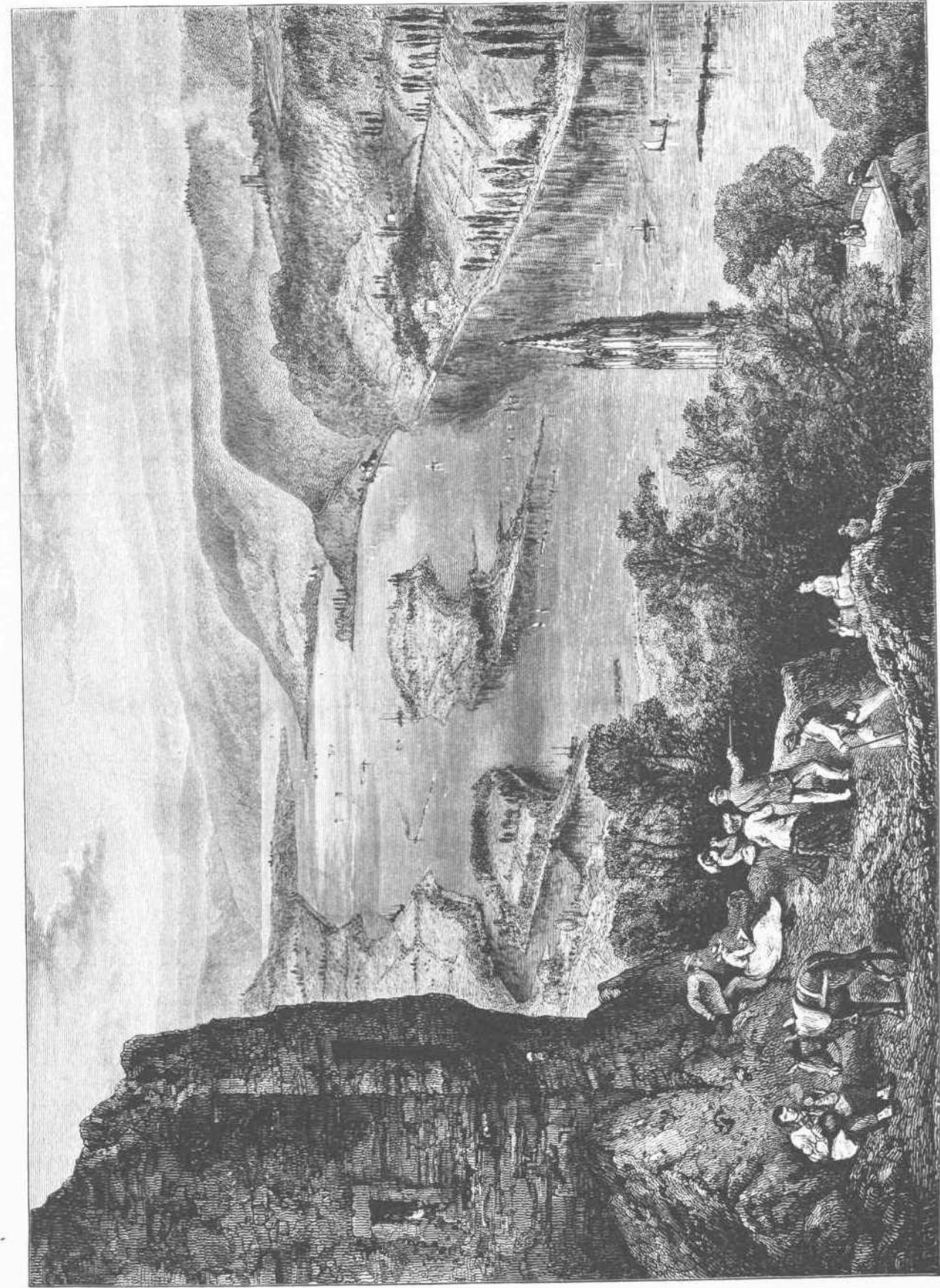
Δὲν ἤξευρω διατί, ἂν καὶ τυφλὸς μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὸ μέρος μοὶ ἦτο ἄγνωστον· ἡ κιγκλίδα ἐπ' ἧς ἐσθηρίζομην δὲν μοὶ ἐφαίνετο ἡ ἴδια, ὁ τάπηθς μοὶ ἐφαίνετο διάφορος, ἦτον δυνατόν νὰ εἰσῆλθον εἰς ἄλλην οἰκίαν; Συμβαίνει ἐνίοτε αἱ αὐτὰ κλειδῆς ν' ἀνοίγωσι διάφορα κλειθρα· μήπως εἰσῆλθον εἰς οἰκίαν γειτονὸς τινος, ἐπέσυχον τὸ θῆμα, ὁ ἴδιος ἔπρεπεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ἐσκεπτόμην εἰς ποῖαν οἰκίαν θέσιν ἤθελον εὐρεθῆ ἐὰν τὸ πράγμα εἶχον οὕτω. Πρὸς στιγμὴν ἀπαράσσια νὰ ὑπισθοδρομήσω διὰ νὰ κἀμῃ δευτέρας ἀπόπειραν εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, ἀλλὰ πάλιν δὲν ἤμην πολὺ βέβαιος ὅτι εἶχον λαμβασθῆ.

Τότε ἐνεθυμῆθην ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν εἰς ἣν κατέκον ὑπῆρχε τράπεζα τις καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐκμαγίστην προσώπου ἰσάμενον ἐπὶ τῆς ἐπάνω βαθμίδος τῆς κλειμακος. Ἐγνωρίζον ἀκριθῶς τὴν θέσιν διότι μοὶ συνίστατο συχνὰ νὰ προσέχω ὅπως μὲ κτυπήσω τὴν κεφαλὴν μου, ὥστε δὲ αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡδυνάμην νὰ διασκεδάσω τὰς ἀμφιβολίας μου καὶ νὰ προχωρήσω ψηλαφῶν ὅπως εὐρω τράπεζαν. Ἐπροχώρησα μετὰ προσοχῆς ἀλλὰ παρακολούθων τὸν τοίχον δὲν συνήγγησα τὸν ἀπῆσαν. Ἄντ' αὐτῆς ἠψάμην τῆς ὑπερθυροῖδος καὶ τότε ἐπέσθη ὅτι δὲν εὐρισκόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὥστε τὸ μόνον ὅπερ ἔπρεπε νὰ πράξω ἦτο ν' ἀναχωρήσω ἀπαρτήρητος ὅσον ἡσυχῶς εἶχον εἰσελθεῖ καὶ νὰ ἴδω ἂν καλλίτερα τύχη μ' ἐπεριμένεν εἰς τὴν γειτονικὴν θύραν.

Ἐνφ' ἐπέστρεφον ψηλαφῆτὶ ἤκουσα ψιθυρισμῶν, καὶ ἠμολογεῖτο ὅτι ἀργὰ, ἀνθρώποις ὠμίλου εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὁποίου εἶχον ἐγγίσει ἐλαφρῶς τὴν θύραν διὰ τῶν δακτύλων μου. Δὲν ἡδυνάμην νὰ διακρίνω τὰς λέξεις ἀλλ' ἤμην βέβαιος ὅτι ἦσαν φωναὶ ἀνθρώπων· ἔστην ἀναποφάσιτος, διότι ἐσκεπτόμην ἐὰν δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ κρούσω εἰς τὴν θύραν καὶ νὰ βρισθῶ εἰς τὸ ἔλαος τῶν κατοίκων τῆς οἰκίας; ἡδυνάμην νὰ δικαιολογηθῶ ἐξηγῶν ὅτι ἡ τυφλότης μου ἦτο ἡ αἰτία τοῦ λάθους τούτου· τότε ἀναμφιβόλως θὰ ἀνελάμβανέ τις τὸν κόπον νὰ μοὶ δεῖξῃ τὴν ὁδὸν τῆς οἰκίας μου· καὶ βεβαίως,

Η ΕΝ ΓΟΣΛΑΡ ΕΙΡΚΗ.

ΘΕΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ DRACHENFELS ΕΠΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

ἤθελε συμβῆ τοῦτο εἰς οἶον δῆποτε ἄλλον. Ἐλθσάνθησα τὰ πάντα ἐκτός τοῦ πόθου ὅπως ἐμποδίσω ἐγκλημα, τοῦ πόθου νὰ ἀναλάβω ἔργον σωτήρος σπεύδοντας εἰς βοήθειαν κινδυνεύοντων. Ἦνοιζα διαίως τὴν θύραν καὶ ὄρητρα εἰς τὸ δωμάτιον ἔχων ἐμπροσθεν τὴν κεφαλὴν. Ἐκεῖ ἐνώπιον αἰφνιδίως φωτὸς ἀλλὰ φωτὸς μὴ ἐπιτρέποντος νὰ διακρίνω τίποτε, συνηθάνην τὴν θέσιν μου, τὴν μεγίστην τὴν γωνίαν μου ἢ μάλλον πρὸ ἀπονενομημένου τῆς πράξεώς μου καὶ τὸ πνεῦμα μου ἐν ταχύτητι ἀστραπῆς ἀντελήφθη ὅτι ἄνευ ὄπλων τυφλὸς καὶ ἀδύνατος καθὼς ἤμην εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶχον ἐκτεθῆ εἰς θέθειον θάνατον.

Ἦκουσα ὄθρην καὶ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ μακρὰν ἤκουσα κραυγὴν γυναικὸς, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὡς ἀδύνατος καὶ πνιγμένη καὶ ὡς εἰ ὑπῆρχε πάλιν τις εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς κατοικίας. Ἀνίκανος δὲ πρὸς πᾶσαν βοήθειαν ἐστρεψά αὐτομάτως καὶ ἔκαμα δύο θήματα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὀπίθεν ἤρχετο ἢ φωνῆ ὅτε ὀλισθήσας ἔπεσον ἐκτάδην ἐπὶ ἀνθρωπίνου σώματος. Εἰς τὴν κατάστασιν ἐν ἣ εὐρισκόμην ἀνετριχίασα αἰσθανόμενος ὅτι ἡ χεὶρ μου ἢ εὐρισκομένη ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ κατὰ γῆς κειμένου ἐβρέχετο ὑπὸ βρεστοῦ θερμοῦ στάζοντος θραδέως ἐπ' αὐτῆς. Πρὶν ἢ δυνῆθαι νὰ ἐγερθῶ ἠσθάνθηην χεῖρας ῥωμαλαίας συλλαμβανούσας με ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ κρατούσας με κατὰ γῆς ἐνῶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων θημάτων ἤκουσα ἐκρινώσας τὸν κρότον ὄπλου ὅπερ ἐγέμμιζον. Ὡ, πῶς ἐπεθύμου νὰ ἐπανακτήσω ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν τὴν θρασιν ὅπως ἴδω τοὺς φωνεῖς μου, ὅπως ἴδω μόνον (περιέργως ἰδέα) εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματος ἤθελον μὲ ἐπιτύχει καὶ ἐγὼ ὅστις πρὸ ὀλίγων ὥρων στενάζων ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἐπεκαλούμην τὸν θάνατον ἠσθάνθηην τότε ὅτι ἡ ζωῆ, ἔστω καὶ ἡ ζωῆ αὐτῆ ἄνευ τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας, μοὶ ἦτο τόσον ποθητὴ τῆ ἀληθείᾳ, ὅσον εἰς πάντα ἄλλον ἐν τῇ κόσμῳ. Ἐφώνησα καὶ ἡ φωνὴ μου ἀντήχησεν εἰς τὸ οὖς μου ὡς νὰ ἦτο φωνὴ ἕνεου τινός.

“Λάθετε οἶκτον! εἶμαι τυφλός, τυφλός, τυφλός!”

(Ἐπετα συνέχεια.)

H EN ΓΟΣΛΑΡ ΕΙΡΚΤΗ.

(Μετά εἰκόνας, ἔρα σελ. 104.)

ΜΙΑ τῶν περιεργωτέρων πόλεων τῆς Γερμανίας διὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς τύπον εἶναι ἡ πόλις Γόσλαρ, ἥτις ἄλλοτε ἦτο πόλις βιομήχανος καὶ ἀκμαία, ἀλλὰ παροῦσα κατὰ τὸν τριακονταετῆ πόλεμον σπουδαίας θλάσας, δις δὲ κατὰ τὴν ἰθ'. ἑκατονταετηρίδα ἀποτεφρωθεῖσα, οὐδὲ ἔχως πλέον τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λαμπρότητος διατήρησεν. Τὸ μόνον ζενοδοχεῖον τῆς πόλεως χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 16. αἰῶνος, ἦτο δὲ τότε τὸ ἐντελευτήριον τῆς συντεχνίας τῶν βραπτῶν. Ἡ πόλις περιβάλλετο ἄλλοτε ὑπὸ ὄχυρῶν τειχῶν, τὰ ὅποια καταδαφισθῆσαν· διατηρεῖται δὲ μόνον εἰς τῶν πύργων αὐτῶν, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν. Ὁ πύργος οὗτος καλεῖται ἐπὶ τὸ Ζwinger (ἢ Εἰρ-κτῆ), διότι ὡς φυλακὴ ἐχρησίμευε, ἂν καὶ σήμερον μετεβλήθη εἰς ζυθοπωλεῖον. Εἶναι πύργος

ὄχυρὸς ἄξιος ἐπισκέψεως ὡς διατηρῶν ἐντελῶς τὸν μεσαιωνικὸν τύπον. Ὁ εὐφροστάτος καὶ δητικώτατος Heine ἐν τοῖς “Ὀδοιπορικοῖς” αὐτοῦ λέγει περὶ Γόσλαρ: “Ἐνθυμούμαι ἐπὶ κατῆλθον πολλοὺς γραφικοὺς λόφους, ὅθεν τὸ βλέμμα ἐξετείνεται ἐπὶ ὠραίων πεδιάδων· ῥύακες διέδρεχον τὴν χώραν, πτηνὰ ἔψαλλον, τὰ πράσινα δένδρα ἐχρυσούοντο ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐξήπλοστο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου καθαρὸς καὶ κυανός. Ἡ πόλις ὅμως (Γόσλαρ) μοὶ ἐνεποίησε κακὴν ἐντύπωσιν· εὐρον φρικτὰ οἰκίαν ἐκτισμένην ἀνωμάλως εἰς διαφόρους διευθύνσεις· εὐρον ὁδοὺς στενάς, λαθρινώδεις, διὰ τῶν ὁποίων ῥέει μελαγχολικὸς ποταμός. Τὸ λιθόστρωτον τῆς πόλεως εἶναι τόσον τραχὺ ὅσον καὶ οἱ ἐξήμετροι τῶν ποιητῶν τοῦ Βερολίνου. Μόνον τὰ ἀρχαῖα λείψανα παραέχουσι τῇ πόλει θέαν ἐνδιαφερόσαν. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ἡ Εἰρκτῆ, ἥς τὰ τεῖχη εἶναι τόσον ὀγκώδη, ὥστε ἐν αὐτοῖς εἶναι λελαξευμένα ὀνόματα. Ἡ ἀγορὰ εἶναι στενὴ καὶ μικρά, ἐν τῇ μέσῳ δὲ αὐτῆς ὑπάρχει κρήνη ἀρχαία, ἔργον μεσαιωνικόν, ἀνεγερθὲν, ὡς λέγει ἡ παράδοσις, ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἐν διαστήματι μίᾳς νυκτός.”

ΤΟ ΟΡΟΣ DRACHENFELS

(ὁ βράχος τοῦ δράκοντος) ἐπὶ τοῦ Ῥήνου.

Μετά εἰκόνας, ἔρα σελ. 105.)

ΑΙ ὄχθαι τοῦ Ῥήνου ἀπὸ Μαγουντίας μέχρι Κολωνίας δικαίως φημίζονται διὰ τὰς γραφικὰς αὐτῶν τοποθεσίας· ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ποταμοῦ κεῖνται ὄψωματα, ἀφ' ὧν τὸ βλέμμα ἐκτείνεται ἐλευθερον ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπέναντι πεδιάδων· πάντα τὰ ὄψωματα ταῦτα ἔχουσι τὰς ὀνομασίας των, ὀφειλομένας τὸ πλεῖστον εἰς ἀρχαίας παραδόσεις. Οὕτω καὶ τὸ ὄρος Drachenfels, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, ἔχει τὴν παράδοσιν του. Λέγεται, ὅτι ἰσχυρὸς δράκων κατέφκει ἐνταῦθα φύλαξ τῶν ἐν τοῖς σπλάγγχνοις τοῦ ὄρους κεκρυμμένων θησαυρῶν. Κατὰ τοὺς μὲν τὸν δράκοντα τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ ἥρωας Σαϊφφρίδος, ὅστις θυθίσας ἑαυτὸν εἰς τὸ αἶμα τοῦ φονευθέντος τέρατος κατέστη ἀτρωτός· κατ' ἄλλους δὲ ὁ δράκων ἀπῆγαγε τὴν θυγατέρα τοῦ Χιλπερικού, βασιλέως τῶν Φράγκων, ἣν ἐνέκλεισεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου του. Τοῦτο μαθὼν ὁ Σαϊφφρίδος ἐφόνευσεν τὸν δράκοντα καὶ ἠλευθέρωσε τὴν κόρην. Ἰπάρχει δὲ καὶ τρίτη παράδοσις, ἀνήκουσα εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατ' αὐτὴν παραδίδεται ὠραία κόρη εἰς ὠρισμένον χρόνον βορὰ εἰς τὸ ἄγριον τοῦ ὄρους τέρας, τὸ ὅποιον οἱ περιοικοῦντες λαοὶ ἐλάτρευον ὡς θεόν. Ἡ κόρη μεταφέρετο τὴν νύκτα πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, καὶ εἶτα ἐξίνετο ἄφαντος. Τέλος ὅμως ὁ κληρὸς νὰ θυσιάσῃ ἔπεσεν ἐπὶ κόρης, ἣν οἱ ἱεραπόστολοι εἶχον διδάξει τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν· περὶ τὸν λαῖμόν της ἔφερον αὐτὴ ἀνηρτημένον σταυρὸν· ὅτε δὲ ὁ δράκων ὤρμησεν ἐκ τοῦ σπηλαίου ὅπως ἀρπάξῃ τὸ θῆμα του, ἐτρόμαξεν ἐκ τὴν θέαν τοῦ σταυροῦ καὶ ἔπεσε νεκρός. Πρὸς τὸ ἄγριον τῆς τοποθεσίας ταύτης κάλλος συντείνουσαν αἱ παραδόσεις εἰς τὸ νὰ ἐλκυσσοῖ τὴν προσοχὴν τῶν περιηγητῶν ἐπὶ τοῦ παρρηρηνίου τούτου ὄρους τοῦ Δράκοντος. Κατ' ἔτος χιλιάδες ἀνθρώπων ἀνέρχονται τὸ ὄψωμα καταγοητευόμενοι ὑπὸ τῆς ὄντως λαμπρᾶς ἐκείνης τοποθεσίας.

ΠΟΘΟΣ.

Οὕτω λοιπὸν ἀναχωρεῖς, φίλτατε, εἰς Ἀθήνας, ἐκεῖ... ὀπίθεν χρυσάγεις διέχρυσαν ἀκτίνες· ἀνά τῆς ἀρχαιότητος τὰ ἐρεβώδη σκότῃ φάρος σοφίας τηλαυγεῖς οἱ πρόγονοί μου πρῶτος!

Εἰς τὰς Ἀθήνας τὰς κλεινάς, τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, εἰς τὴν Σιών τοῦ ἔθνους κ' Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδος! Ὡ! εἰς ἐκεῖνα τὰ σεπτὰ καὶ δοξασμένα μέρη πολλαῖς ἢ καρδίᾳ μου ἐν βραβύσασμ' μὲ φέρεται.

Ὅταν τὸ χῶμα τὸ σεπτὸν τῆς Ἀττικῆς πατήσης καὶ τὴν κλεινὴν Ἀκρόπολιν μακρόθεν ἀνεύσης, χαρίετόν μοι ἐλάσθης τὸν θεῖον Παρθενῶνα, ὅστις ἐκεῖ καλ' ἄπαντα θὰ μένη τὸν αἶωνα, περικαλλὲς προσκείμενον ὅλον ἐκείνου, ὅσοι σοφίαν, κάλλος κ' ἀρετὴν γνωρίζουν ἢ ἀγαποῦσι.

Ἄν ὄλοι οἱ Ὀλύμπιοι τὰ εὐστών τερένη ἀφέντες, ἀπεχώρησαν, ἢ Ἀθῆνὰ πλὴν μένει ἐκεῖ εἰς τὰ ἔρειπτα· ἐκεῖ ἐνδοιαστῆται, ἔνθα οἰκία περιλλυπος ὁ Περικλῆς πλανᾷται.

Ἐκεῖ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ τὸ βῆμά μου νὰ φέρω καὶ μεγαλεῖον παρελθὼν νὰ ὀνειροπολήσω· εἰς τῶν προγόνων τὰς οἰκίας ἔνθα νὰ προσφέρω κ' ἐν προσεγγίᾳ πρὸς τοὺς θεοὺς θερμὴ νὰ ἀγροπνήσω. Νὰ ἱκετεύσω ὑπὲρ σοῦ τὴν Ἀθῆνάν τὴν θεῖαν, νὰ σοὶ χαρίσῃ σύνεσιν, φίλτατε, καὶ σοφίαν.

Ἐν Σμύρνῃ, κατὰ Ἰούλιον 1887.

Δημ. Στάης.

Ἀφιεροῦται τῇ γερᾶρῃ καὶ μεγάλῃ Φιλανθρωπῷ Ἑλληνῇ Ἀρχιμανδρίτῃ καὶ σεπτῷ Προϊσταμένῳ τῆς ἐν Πετροπόλει Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Κοινότητος Κ' Κ' Νεοφύτῳ Παγίδᾳ ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὦ πολὴ, αἰεὶ μοι, αἰδοῦν Κεφαλῆ, τὴν περ ἀειθαλέαν καὶ εὐπειθέαν στεφάνοις Ἱερὰν Κύρην Διὸς τερατοῦ καὶ ἔστωσαν Μοῦσαι. Ἄνεϊ πόνων πλείστον, οὗς πρόφρονι θυμῷ ὑπέβλεψ' ἀνθ' ἡν, εὐ πράττων, οὐ ποτ' ἔλλεξας εὐεργετῶν νῦν δ' αὖ πάντες, ἀρετὴν τίοντες σθένει τιμῶσι· Εὐγνώμονος ὄντα νόου πάντα βαιὰ δείγματα. Χαίροις, ὦ πολὴ, καὶ ἐμοὶ αἰδοῦν Κεφαλῆ! Χαίροις! Ζῆφει! νέφ' θεῶν ῥύστη ἀσφραγῆν εὐχὴν ταύην δε ἐκ κραδίος αὐ φέρων μετ' ἔψωμ' ἔδωκ' ἡμεῖς, Πανσθενεῖς, Παγίδα κλεινῷ Δαναῷ Ἀρχιθῆτι τε Γεραρῷ Νεοφύτῳ τῷ ἐπὶ γλώτταν γλυκερὴν ἔεσσαν ἔχοντι ὅδε βίον μακρὸν εἰς πολλῶν δεκάδων λυκάβαντας χρυσογάλανον ἠμάνον' ἡλεῖον ὄρημον. Δὲς δ' ὄλβον ἴσχειν πολυχρυσον ὄβαν τε ἀγαθῆν. Δείγμα δὲ τὸδ' εὐσεβῆς ἔμον εὐγνωμον εἶναι.

Ἐν Ῥώμῃ τῇ 15 Αυγούστου 1887.

N. N.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΑΓΝΗΣ ΣΜΙΘ

“THROUGH CYPRUS”.

Η ἑλλογιμωτάτη δεσποινὶς Ἀγνή Σμιθ, ἡ γνωστὴ γενομένη εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν διὰ τοῦ περὶ ἑλληνικοῦ θίου καὶ Ἑλλάδος συγγράμματος αὐτῆς, ὅπερ μετέφρασαν ἑλληνιστὶ ὁ ἑλλόγιμος συντάκτης τοῦ ἀξιολόγου “Ἐσπερῷ” κύριος Ἰ. Περβάνογλος, ἐξέδωκεν ἐν Λονδίῳ νέαν συγγραφήν περὶ τῆς νήσου Κύπρου.

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο συνίσταται ἐκ δέκα καὶ ὀκτώ κεφαλαίων, ἐνὸς παραρτήματος, πέντε εἰκονογραφιῶν καὶ ἐνὸς χάρτου γεωγραφικοῦ. Καὶ τὰ μὲν πέντε πρῶτα κεφάλαια ἀφιεροῦνται εἰς τὰ περὶ τῆν διὰ ἔνδρα καὶ θαλάσσης πορείαν τῆς συγγραφῆς ἀπὸ Λονδίνου μέχρι τῆς Λάρνακος τῆς Κύπρου. Τὰ δὲ ἀκόλουθα δέκα περιέχουσι τὴν περιγραφὴν ἐκείνων τῶν μερῶν τῆς νήσου, ὅσα ἡ ἑλλόγιμος Ἀγνή εἰσεσκέφατο, καθὼς καὶ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐντυπώσεων αὐτῆς ἐκ τῆς θέας τῆς χώρας καὶ τῆς συναναστροφῆς πρὸς τοὺς κατοικοῦς αὐτῆς. Ἐν τοῖς κεφαλαίοις δεκάτῳ ἔκτῳ καὶ δεκάτῳ ἐβδόμῳ ἐκτίθεται συνοπτικῶς ἡ ἱστορία τῆς Κύπρου. Ἐν τῷ δεκάτῳ ὀγδοῦ κεφαλαίῳ εὐρισκομεν τὰ πορίσματα τῆς εὐγενοῦς Ἀγνῆδος περὶ τῶν Κυπρίων καὶ τῆς νήσου αὐτῶν. Τὸ ἐπισφραγίζον τὴν βιβλίον παράρτημα διαπραγματεύεται περὶ τοῦ κλίματος τῆς Κύπρου.

Τὸ ὅλον σύγγραμμα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους χαρακτηρίζεται εὐνοειδέως ἀμεροληψία, ἥτις διορθοῖ πολλὰς πλάνας τῶν ἐπισκεψαμένων τὴν Κύπρον ἀπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κατοχῆς μέχρι νῦν. Βεβαίως ἔχει καὶ ἡ συγγραφή αὐτὴ ἑλλείψεις τινὰς περὶ τὴν ἐκτίμησιν προσώπων καὶ πραγμάτων, ἀλλὰ ταύτην ἀποδοτέον μάλλον εἰς ἄγνωστον ἢ εἰς προλήψεις.

Ἡ συγγραφεὺς διελοῦσα τὴν τε πεδινὴν καὶ ὄρεινὴν χώραν τῆς νήσου πολλαῖς εὐρίσκει ἀφορμὰς, ὅπως δικαίως θαυμάσῃ καὶ ἐκθειάσῃ τὰς φυσικὰς αὐτῆς καλλονὰς. Τὴν τοποθεσίαν τῆς Κυρηνεῖας παραβάλλει πρὸς τὴν τῆς Εἰδεληβέρρης καὶ τὴν τῶν πόλεων τῶν παραθαλασσιῶν Ἀλπῶν τῆς Γαλλίας. Τὰ περὶ τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Παναγίας τοῦ Κύκκου διεγείρουσιν ἐν αὐτῇ ἔξαλλον ἐνθουσιασμόν. Ἐν σελίδι 254^η ἡ εὐγενὴς δεσποινὴ ἀποφαινεται, ὅτι ἡ Κύπρος οὐδεμίᾳ τῶν Ἀγγλικῶν κτήσεων ὑπολείπεται οὔτε κατὰ τὴν ὠραιότητα, οὔτε κατὰ τὴν γονιμότητα, οὔτε κατὰ τὴν σπουδαιότητα.

Δι' ὅλου τοῦ συγγράμματος διήκει ὁ αὐτὸς πόθος τῆς συγγραφῆς, ὅπως ἀρύθῃται πᾶσαν εἰδῶσαν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν τῶν κατοίκων συνδιαλεγομένη πρὸς αὐτοὺς οὐχὶ διὰ διερμηνέων ἀλλὰ κατ' εὐθείαν. Ἐν τῇ συνεντεύξει αὐτῆς πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κυρηνεῖας ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἀνακινεῖ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ζητοῦσα νὰ μάθῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου θέματος. Ὁ Μητροπολίτης ἀπαντᾷ ὅτι ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ δύο πρακτικοὶ δυσκολαὶ ὑπάρχουσι ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας· πρῶτον ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Ἐκκλησία δὲν παραδέχεται εἰκόνας, καὶ δεῦτερον ὅτι δὲν ἐπιβάλλει τὴν νηστείαν. Μετὰ ταῦτα ἡ ἑλλόγιμος Ἀγνή μεταβαίνει εἰς ἄλλο ζήτημα λέγουσα τῷ Μητροπολίτῃ: “μοὶ εἶπον ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ διοίκησις ἀπαρῆσκει ἐν μέρει τῷ Κυπριακῷ κλήρῳ, διότι ἐπεβλήθη φόρος εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ, καὶ διότι προσέτι αἱ γαῖαι ὑπερτιμήθησαν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.” Ὁ Μητροπολίτης μετὰ τὴν εἰρη-μὴν ἐπὶ τοιαύτων πραγμάτων. Ἄλλ' εἶναι ἀλη-

θὲς ὅτι ἦδη ζῶμεν μετὰ μειζόνων δυσκολίας ἢ πρότερον. Ἄλλοτε ἐλαμβάνομεν παρὰ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως Βεράτιον, δι' οὗ ἠδυνάμεθα νὰ συνάγωμεν συνδρομὰς παρὰ τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου. Τὸ ἔθος τοῦτο δὲν ἀνευθῆθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, καὶ, ἐπειδὴ ὁ λαὸς ἀρεθῆ ἐλευθερος νὰ εἶδῃ ὅτι, ἂν θέλῃ, εἶδει πολὺ ὀλίγα.”

Ἐν τῇ κωμῳπλίᾳ “Μόρφου” ἐρωτᾷ ἡ δεσποινὶς Σμιθ τὸν αὐτόθι προϊστάμενον τοῦ Κλήρου Ἀρχιμανδρίτην: “Εὐρίσκατε καλλιτέρουσιν τινα ἐν τῷ τόπῳ ἀπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κατοχῆς;” “Βεβαίως” ἀπήντησεν ἐκεῖνος, προσθεὶς καὶ τὰ ἀκόλουθα: “ἡ παῖσις τῆς καταδυναστείας τῶν Ζαπτιέδων καὶ ἡ κυβερνητικὴ χορηγία εἰς τὰ ἑγγύθρια Σχολεῖα μεγάλως ἐξετιμήθησαν ὑπὸ πάντων. Ἀῦριον, ἑορτῇ τῶν γενεθλίων τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐορτάζομεν καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος.” “Καὶ πόσους ἡγεμόνας ἀναγνωρίζετε ἐν Κύπρῳ;” ὑπέλαθεν ἡ ξένη; “Τρεῖς, εἶπεν ἐκεῖνος, τὸν Σουλτάνον, τὴν Βασίλισσαν Βικτωρίαν καὶ τὸν Βασιλέα Γεώργιον. Τὸ καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τριπλοῦν, ἥτοι νὰ ὑπακούῃ πρῶτον τῷ Θεῷ, δεῦτερον τῷ βασιλεῖ, καὶ τρίτον τῇ ἱερᾷ.”

Ἐν τῇ κώμῳ “Κάμψ” προσεκάλεσεν ἡ περιηγήτρια εἰς τὴν ἀκρὴν αὐτῆς τὸν διδάσκαλον, ὅστις μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ ταῦτα: “πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν Ἀγγλων εἰς τὸν τόπον εὐρισκόμεθα εἰς ἐσχάτην φαρβαρότητα· δὲν ἤμεθα κριτικοὶ τῶν ἵππων, τῶν κτηνῶν. Ἄλλ' ἡ Δέσποινα ἡμῶν, ἡ Βασίλισσα, ἐποίησε κατοχὴν ἡμῶν, καὶ τὰ ἡμέτερα πνεύματα ἤρξαντο ν' ἀναπτύσσονται. Ἡ Βασίλισσα ἡμῶν ἐπιθυμοῖ νὰ μάθωμεν γράμματα. Πολλὰ τὰ ἔτη τῆς Βασίλισσης καὶ τοῦ κυρίου Σπένσερ (Ἄγγλου ἡρώου, ἐφόρου τῆς παιδείας), πολλὰ τὰ ἔτη, εἴμεθα ἐλεύθεροι.”

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Παναγίας τοῦ Κύκκου εὐρίσκει ἡ περιηγήτρια ἄκραν καθαριότητα καὶ λαμπρὰν ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς μοναχοῖς. Ἄλλὰ, παραστᾶσα ἐν τῇ ἐσπερινῷ καὶ ἀκούσασα ἀναγινωσκόμενας τὰς ἱερὰς εὐχὰς μετ' ἀνηκούστου ταχύτητος καὶ ἐρρινοφώνως, ἀποφαινεται ὅτι ἡ Κύπρος δὲν ἀπηλλάγη εἰσὶ τῶν μέσων αἰώνων, καὶ ὅτι τοιαύτη ταχύτης καὶ θαυτολογία ἐν ταῖς προσευχαῖς οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συστάσαν πνευματικὴν λατρείαν. Ἐν σελίδι ὅμως 339^η τοῦ συγγράμματος αὐτῆς διακηρύττει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῇ, διότι ἀποδέλπει πρὸς τὴν ἁγίαν Γραφήν ὡς πρὸς ἀλάνθαντον ὀδηγόν.

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Παναγίας τῆς Χρυσορροιατικῆς ἢ Χρυσολογιατικῆς ἐπισκεψαμένη ἡ λογιᾶ Ἀγνή εἰς τὸν ἐν αὐτῇ Σχολεῖον ἀπηθύνη πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ συμβολοῖς τινας, ἃς ἐπεσφράγισε διὰ τῶν ἀκολούθων. “Ὁ ἀνθρώπος, εἶπεν, ὅστις γνωρίζει γράμματα, καὶ γνωρίζει πῶς νὰ μεταχειρίζεται τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς ἐργόχειρόν τι, ἔχει διπλασίον ἀξίαν τοῦ ἀγνοούντος ἀμφοτέρω· πράγματι, ἄνευ ἀμφοτέρων οὐδεὶς δύναται νὰ θεωρῆται τέλειος ἄνθρωπος.” Οἱ λόγοι οὗτοι κατέστησαν σκυθρωποὺς τὸν τε Σύριον διερμηνεῖν Γεωργίον καὶ τὸν Ἠγούμενον τῆς Μονῆς. Ἡ δυστυχὴς ξένη ἀγνοοῦσα, ὡς λέγει, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ἦτο ἐντελὴς ἀγράμματος, ὁ δὲ δεῦτερος σχεδὸν βυσιος ἐκείνην, ἐλυπήθη ἐγκαρδίως, διότι ἐξεφράσθη τοιαύτῳ τρόπῳ.

Παραδόξως οὐδαμῶς τοῦ συγγράμματος αὐτῆς ποιεῖται λόγον ἢ περιηγήτρια οὔτε περὶ τοῦ Μακκαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, οὔτε περὶ τοῦ Ἀρμοστοῦ, πολὺ δὲ σπανίως ἀναφέρει τι περὶ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως. Φαίνεται ὅτι ἐκ προθέσεως ἀπέφυγε τὴν συναναστροφὴν πρὸς τοιαῦτα ὑψηλῆς θέσεως πρόσωπα, ὅπως μὴ ἐξασκήσων ἐπιτροπὴν οὕτως ἢ ἄλλως ἐπὶ τῶν κρίσεων αὐτῆς.

Ἐν τούτοις δράττεται ἐνίοτε τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐρωτᾷ καὶ τὴν γνώμην Ἀγγλων, ἐκτός τοῦ κυβερνητικοῦ κύκλου διατελούντων, περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Κύπρου. Οὕτω ἠρώτησε τὸν κύριον Οὐότκιν, διευθυντὴν τῆς Ὀθωμανικῆς τραπέζης ἐν Λάρνακι, ἂν οἱ Κύπριοι ἀρέσκονται ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν διοίκησιν; “Ἀναμιθόβλος,” ἀπήντησεν ἐκεῖνος. “Πρὸ τῆς κατοχῆς οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ εἰπωσιν, ὅτι ἦσαν κύριοι τῆς ζωῆς των. Μόνον θερμοκέφαλοι τινες ἐπιθυμοῦσι τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνωσιν. Τοῦτο δὲ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ Κύπρος οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Τουρκίαν.

Ἄλλ' ἔλωμεν εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ποιομάτων τῆς δεσποινῆς Ἀγνῆδος, ὅπερ καὶ τὸ σπουδαιότερον, καλὸν ἤμας, μέρος τοῦ ὅλου συγγράμματος. Ἐν τούτῳ λόγῳ ἡ δεσποινὴ Σμιθ τὰ ἀκόλουθα λίαν σημαντικὰ διὰ τὴν Κύπρον ζητήματα. Εἶναι οἱ Κύπριοι Ἕλληνας, ἢ ὄχι; Πρέπει νὰ ἐγκαταλίπῃ ἡ Ἀγγλία τὴν Κύπρον, ἢ νὰ κρατήσῃ αὐτήν; Ἐγκαταλείπουσα αὐτήν, ὀφείλει νὰ ἐπιτρέψῃ τῇ Τουρκίᾳ, ἢ νὰ προσαρτίσῃ τῇ Ἑλλάδι; Κρατούσα δὲ αὐτήν, ποῖα μέσα ὀφείλει νὰ μεταχειρισθῆ, ὅπως ἐλκύνῃ τὴν ἀγάπην τῶν Κυπρίων; “Ἐξέρχ

καί θά δυνήθωσι νά κρίνωσι, τίνας ή κυβέρνησις θά προαγάγη μάλλον τά όλικά των συμφέροντα."

"Νομίζω, λέγει παρακαίοντα ή συγγραφεύς, ότι όφείλομεν νά κρατήσωμεν την Κύπρον. Τουτό άπαιτούσι τά τε όλικά και πολιτικά ήμών συμφέροντα. Η σπουδαιότερη της Κύπρου δι' ήμάς έγκειται ούχι εις τά γεωργικά ή μεταλλικά αύτης πλούτη, άλλ' εις την θέσιν ήν κατέχει εν τή κέντρω της Ανατολής. Τουτό και μόνον έλαθεν όπ' όψει ό λόρδος Βήκονσφειλδ ότε διεπραγματεύσατο την παραχώρησιν αύτης."

"Όταν ό Κύριος χωρικός μάθη γράμματα, λέγει ή δεσποινίς Σμιθ, θ' αναγνώσκη τας Αθηναϊκάς έφημερίδας, ατινες, συνεχώς γράφουσι περί της δούλης Ελλάδος συγκρατηθούσιν εις αύτην την Ηπειρον, την Μακεδονίαν, τας νήσους και την Κύπρον. Οι Έλληνες, έχοντες τό προηγούμενον των Ιονίων νήσων, δυνατόν νά επιτύχωσι νά καταστήσωσι την ήμετέραν κυβέρνησιν εν Κύπρω μισητήν και νά διεγείρωσι τόν λαόν καθ' ήμών, όπερ εσται δυσάρεστον μέν εις ήμάς, επιβλαβές δέ εις τά ζωτικώτατα εκείνων συμφέροντα: πώς δυνατόμεθα νά προλάβωμεν τό κακόν τουτό;

Πάοντες την ύποστήριξιν της παιδείας; Αλλά τοιούτόν τι θά ήτο ύλως άνάστη ήμών, και άπραγματοποιήτον εν τή φωτι της προόδου του δεκάτου ενάτου αιώνου. Υποστηρίζοντες άποικίας Αράβων εν τή τόπη; Ερωθίω νά ειπω ότι, καθώς έμαθον, τοιούτόν τι ύπεβλήθη μετά σπουδαιότητος: άλλ' άποιδούσα δικαιοσύνην τοις συμπολίταις μου, προσθήμη ότι ό ποιήσας τοιαύτην πράξασιν ούδέν ούδόμωσ: έγνωρίζε περί της νήσου."

Κατά την γνώμην της δεσποσύνης Σμιθ, όπως ή Αγγλία δυνήθη νά κρατήσει την Κύπρον, δύο τινά όφείλει νά πράξη. Πρώτον νά έγκαταστήση Αγγλικάς οικογενείας εν τή νήσω, και δεύτερον νά κερδήση τας συμπαιδείας των Κυπρίων διά της ύποστηρίξεως των πολιτικών πόθων των Έλλήνων. Η Ελλάς προσεύει και έχει μέλλον. Αί έσωτερικά αύτης ύποθέσεις διευθύνονται καλώς. Εντός των όρίων αύτης ύπάρχει πλήρης ασφάλεια ζωής και περιουσίας. Σχολεία, ταχυδρομεία, τηλεγραφεία εύρηται πανταχού υπό την διεύθυνσιν της κυβερνήσεως.

"Η συμπάθεια ήμών προς τοις Βουλγάρους δέον νά μή άποκρύπτη άφ' ήμών την αλήθειαν, ότι ή χώρα των δέν είναι εκ φύσεως επιτηδεΐα, όπως καταστή έστία έλευθερίας. Η άκτή της στερείται λιμένων. Ο λαός της έχει την θρασύνοιαν και δειλίαν φυλής καθαρώς γεωργικής. Οι Αρμένιοι δέν στεροϋνται μέν επιχειρηματικού πνεύματος, άλλ' είναι δυσκολωτάτη ή άναούστασις αυτών εις έθνος. Εάν ή Ελλάς μεγαλυθή διά των νήσων και εκείνου του μέρους της Μικράς Ασίας, όπερ κατοικείται υπό Έλλήνων, εσται ήμιν χρησιμώτερος σύμμαχος ή ή Τουρκία. Ούτω οι Κύριοι Έλληνες, μένοντες υπό την Αγγλικήν διοίκησιν, εσονται μυριακάς όφελιμώτεροι τή φυλή αυτών ή ενούμενοι τή Έλληνικήν βασιλείαν."

Τά όλίγα ταύτα σταχυολογήματα εκ του νέου συγγράμματος της φιλέλληνας Αγγλίδος Αγνης Σμιθ άρκουσι, νομίζομεν, όπως παράσχωσιν ιδέαν τινά περί αυτου τοις αναγνώσταις του "Εσπερου". Την άνάγνωσιν αυτου συνιστώμεν πάλι τοις γινώσκουσι την Αγγλικήν γλώσσαν, Κυπρίους τε και τοις άλλοις όμογενέσιν. Εύχόμεθα δέ ες όλην ψυχής, όπως ή εύρεσις αυτου άνάγνωσις εν Αγγλία διαβέση την αυτόθι κοινήν γνώμην εύνοικώτατα προς την πολυπαθή Κύπρον.

Έν Σ. Μ. της Ε., τή 1 Αυγ. 1887.

A. I. M.

Ο ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΜΟΣ

μεσαιωνική ποιήν εν Αγγλία.

(Μετά εικόνας, έρα σελ. 108.)

ΠΟΛΛΑΙ ήσαν κατά τόν μεσαιώνα αι επιβαλλόμεναι άτιμωτικά ποινάι, αι ού μόνον άφορώσαι εις την ύπαιθρον και εις την περιουσίαν του καταδικαζομένου αλλά και εις την ήθικήν έννοιαν των συμπολιτών του προσβολής. Γνωστόν είναι, ότι γυναίκες ράπισσαι τοις συζύγοις των έντίθεντο αντίστροφως: επί θου και περιεφέροντο διά των οδών και πλατειών της πόλεως χλευαζόμεναι υπό του όχλου. Κλέπται, άπαταινες εις τά παιγνίδια, συκοφάνται και άπιστοι ύπηρεται έτιμωροϋντο και διά του καταθουσιμού. Ιδίως ή ποιήν αύτη ήτο εν χρήσει εν Αγγλία και εσβέλλετο κατ' έξοχήν εις γυναίκας φλυαρούς, ατινες διά της φλυαρίας ή της συκοφαντίας των εγένοντο παραιτίοι διαφορών, διχονοιών και δυστυχημάτων. Την ποιήν ταύτην παριστά ή παρατεθειμένη εικόνα.

"Αμα συκοφάντρια κατεδικάζετο εις την ποιήν ταύτην ώδηγείτο παρά δικαστικών ύπαλλήλων προς την όχλην της λίμνης ή του ποταμού, όπου εν τή μεταξύ συνωθειτο τό πλείστον μέρος των κατοίκων του χωρίου ή της κομπούλεως, όπως παραστή μάρτυς της έκτελέσεως. Η κατάδικος προσδεμένη στερεώς: επί ξυλινου σκαμνίου προσηρμωμένου επί της άκρας στερεάς σανίδος, ής την έτέραν άκραν εκράτουν άνδρες, ούτως ώστε τό μέρος της σανίδος, έφ' ού εκάθητο ή γυνή εύρίσκετο άνωθεν του ύδατος. Εις όσθεν σημείον εδουβήζετο ή σανίς εις τό ύδωρ και μετ' αύτης και ή κατάδικος. Αι καταθουσισεις ήσαν άνάλογοι προς τό μέγεθος του εγκλήματος. Βεβαίως ή ποιήν αύτη μεγάλην ένεποιεί έντύπωσιν εις τοις παρισταμένους: και πολύ συντέλεσε προς κατάπαισιν της τόσοσυχνης συκοφαντίας. Η ποιήν αύτη μετεδόθη και εις την Αμερικήν, όπου ιστορικώς άποδεικνύεται ότι ή τελευταία τοιαύτη έκτέλεσις του καταθουσιμού εγένετο εν έτει 1634 εν τή επαρχία της Βιργινίας κατά τινος γυναικός Έλισάβετ Τούκερ επί παρουσίαν πολλου πλήθους και των έπιτοπιών άρχών.

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΛΑΙ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑΣ.

Διήγημα εκ του Γαλλικού.

(Συνέχεια.)

Ε΄.

ΑΠΟ της ήμέρας ταύτης μέχρι της ήμέρας, καθ' ήν ό υίός της κομφως και τή φροντίδι αύτης ένδεοδυμένος, έπαρουσίασθη εις την οικογένειαν του φίλου του, ή Κυρία Έρβέν ήτο παρά ποτε συλλογισμένη. Τόν ειδεν άπεργόμενον εις τόν χορόν, περί ού ελη ή πόλις ώμίλει, και τόν συνώδεσε μέχρι της θύρας της οικίας της μετά της τροφου Κλάρας, ήτις δέν έπαυε παρατηρούσα τόν νέον μετά ύπερηφανείας.

— Πόσον ώραιος είναι! κυρία, άνεφώνει ή αγαθή γραΐα. Θά ήναι ό ώραιότερος όλων.

"Όταν συλλογίζομαι ότι εγώ τή έδωκα τό γάλα μου!

— Ναι, είναι ώραιος, είναι καλός, είναι έντελής, ειπεν ή μητηρ. Παρακαλεί τόν Θεόν νά κάμη εν θαύμα δι' αυτόν, νά φανή ό κόσμος δίκαιος προς αυτόν, νά γείνη εδωχής."

Αφ' ού άπήλθεν ό υίός της ή Κυρία Έρβέν έπέστρεψεν εις τό δωμάτιόν της και διήλθε την έσπέραν μόνη. Η φαντασία της διήλθε μεγάλας έκτάσεις χρόνον και εν τή παρελθόντι και εν τή μέλλοντι. Η φιλοτιμία της, ή σιδηρά αύτης θέλησις, τή ύπηγόρευον άποφάσεις, άπραγματοποιήσιμους, τή ένέπνεον έλπίδας άπατηλάς. Έβλεπεν έαυτήν νέαν, ευειδή, περιζήτητον: είτα έβλεπε τόν υιόν της εν τή άκμή της εδωχίας, πλούσιον εις χρήματα και εις τιμάς. Απειδίωξεν επί στιγμήν τά ζοφερά του παρελθόντος φαντάσματα και πλαττούσα σχέδια εύχάριστα διά τό μέλλον άνέκραξε:

— Θά γείνη! Θά γείνη! Διότι εγώ τό θέλω!

Ο Χριστιανός ειχεν εισαχθή εν τή οικία της κυρίας Σπρίτ, ένθα και έγεματίσεν εν μέσση οικείων τινων και στενών φίλων. "Όταν ή μητηρ του τόν ήρώτησε πώς διήλθε την έσπέραν, δέν έπαυε πλέκων τοις έπαίνους της μητρός του φίλου. Όταν όμως τόν ήρώτησε περί της δεσποινίδος Αραβέλλας, ό Χριστιανός τή ειπε με την μεγαλειότεραν άφέλειαν, ήτις ήτο άποτέλεσμα της ανατροπής του."

— Ω, μητέρα, ήτο τόσοσν ώραιά, ώστε δέν ετόλμησα νά την κυτάξω.

Η μητηρ άκούουσα τουτό ήρξατο συμβουλεύουσα αυτόν και παρέχουσα αυτῷ θάρρος: έλησμόνει ή μητηρ αύτη τά άνοπέβλητα προσκόμματα, τά όποία εκχώρειον τόν πτωχόν, άσημον και δυστυχή υιόν της από μιάς των πλουσιωτέρων κληρονομων της Φλάνδρας και της Αγγλίας, και ετόλμη νά ύποθέση ότι ό υίός της ήδύνατο νά γείνη σύζυγος αύτης. Υπάρχουσι εν τή κόσμω άνθρωποι, οτινες ούδόμωσ μεταβάλλονται διά της πείρας αλλά μένουσιν οι αυτοι και μετά ετών πολλών δυστυχίας και περιπετειάς. Οι τοιούτοι άνθρωποι είναι δυστυχεις και προξενούσι την δυστυχίαν και των περι αυτους: φαίνεται ως νά εμπνέωνται υπό κακού τινος δαίμονος. Εις τοις τοιούτους άνθρώπους άνήκεν ή Κυρία Έρβέν. Καθ' όλην την νύκτα δέν ήδουήθη νά κοιμηθή: ήκουσεν έπανερχόμενον άργά την νύκτα τόν υιόν της εις την οικίαν και τουτό τή έφάνη καλός οίωμός: έσυλλογίζετο ότι ό υίός της ήρξατο μορφούμενος.

Την πρωίαν ό Χριστιανός διηγήθη τά πάντα μετ' ένθουσιασμού, πώς ήκουσε θεϊαν μουσικήν, πώς είδε χορευομένους χορούς κομφωτάτους, πώς ώμίλησε με άνδρας εύφεις, με γυναίκας χαριστάτας, και εν γένει πώς τοιαύτην διασκέδασιν ούδ' άνειρεύθη ποτέ!

— Ω, καλή μου μητέρα, άν ήξευρες τί ώραιον πράγμα είναι ό χορός. Τί άμαρτία ότι ποτέ δέν παρευρέθης εις χορόν: δέν δύνασαι κών νά φαντασθής.

Ο κ. Έρβέν τελειώσας τό πρόγευμά του άνεχώρησε.

— Και ή δεσποσύνη Αραβέλλα: ήρώτησεν ή Κυρία Έρβέν τόν υιόν της, άφ' ού έμειναν μόνοι. Απεφάσισας τέλος πάντων να την κυτάξης:

— Έχόρευσε με αύτην, μητέρα μου.

— Ετόλμησας και νά χορεύσης;

— Τί νά κάμω; Ο Λιονέλος με ώδήγησε και μ' έσώστησεν. Αλλ' έχω άκόμη πολλά νά σοι ειπω, μητέρα. Εάν μόν τό επιτρέπης, θά κάμω τόσν εύχάριστον ταξίδιον.

— Καί πού; Με ποίον;

— Εις την Αγγλίαν, εις την Σκωτίαν, εις την Ιρλανδίαν με τόν φίλον μου λόρδον Σπρίτ. Την α'. Μαΐου θά γείνη 25 ετών και ή επέτειος αύτη ήμέρα θά έορτασθή πανηγυρικώς εις όλας τας επαύλεις και τά κτήματα του, διότι από τοιδε εισήρχεται κατά δικαιομα εις την θουλήν των λόρδων. Είναι δι' αυτόν μία των σημαντικωτέρων έποχών του θίου του. Επιθυμεί δέ τόσοσν πολύ νά παρευρεθώ και εγώ εις τας τελετάς ταύτας: και εγώ δέ θά ήμην τόσοσν εδωχής, ώστε τολμώ ως μικρόν παιδίον νά σοι ζητήσω την άδειαν.

— Έπιθυμώ νά γνωρίσω και εγώ τόν λόρ-

άνεχωρήσας, εν τῷ ό Χριστιανός μετέθη προς τόν φίλον του όπως λάθη τας τελευταίας αυτου οδηγίας, ό κ. Έρβέν έκαμε και τελευταίαν άποπειραν παρά τή συζύγῳ αυτου νά ματαιώση τό ταξίδιον τουτό, τό όποσον κατ' αυτόν ήτο λίαν επικίνδυνον.

— Ακούσον με, σε καθικιστεύω, ειπε προς την σύζυγόν του: ένθυμήσου τό παρελθόν: ένθυμήσου ποι μās καθήντησαν τά σχέδιά σου τά φιλόδοξα, αι χίμαιραι σου, αι περι μεγαλείου ιδέαι σου. Ιδού τώρα εύρίσκεσαι επί της αύτης ελισηγής οδου ως προς τόν υιόν σου, και θά φθάσωμεν εις τό αυτό άποτέλεσμα.

Ο ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΜΟΣ. ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΝ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ.

δον Σπρίτ. Θά μου τόν φέρης νά μοι τόν συστήσης, Χριστιανέ.

— Βεβαίωτα, μητέρα: και αυτός θά εύχαριστηθή πολύ νά σε γνωρίση και νά σοι ζητήση την άδειαν ν' άνεχωρήσω μαζί του.

— Και σοι ήρνήθην ποτέ τι, τέκνον μου;

Δύο ήμέρας μετά ταύτα ό Χριστιανός έπαρουσίασεν εις την μητέρα του τόν λόρδον Σπρίτ. Η Κυρία Έρβέν συνδιαλεγεθείσα επί ικανήν ώραν μετ' αυτου, κατεμαγεύθη εις τοιοτόν βαθμόν, ώστε άφ' ού άνεχώρησεν ό λόρδος άνέκραξεν:

— Αγαπητέ μου Χριστιανέ, ό φίλος σου θά γείνη μέγας πολιτικός, θά γείνη ύπουργός: ταξίδευσε μαζί του, περιποιήσου τον, προσκόλλησου εις αυτόν: διότι είμαι θεοκία ότι αυτόθι θά κάμη την τύχην σου.

Τό ταξίδιον άφρασίσθη με όλας τας άντηρήσεις του κ. Έρβέν. Την παραμονήν της

ό καταστρέψας τό οικοδόμημα της εδωχίας σου και της εδωχίας μου: περί τούτου νά ήσαι πεπεισμένος.

— Αχ! άν κατεποντίζετο μόνον ή εδωχία μας! εύθόρυσεν ό ταλαίπωρος άνήρ.

— Εύθε! διότι την εδωχίαν δύναται νά εύρη τις υπό άλλην μορφήν: άλλα τά άλλα; Όπως όποτε δέν θά σε αφήσω ν' αφανίσης τόν υιόν μου, ως ήφάνισας έμέ. Σήμερον δέν είμαι πλέον κόρη άπερίσκεπτος: είμαι γυνή, γνωρίζω, βλέπω, κρίνω. Ο Χριστιανός πρέπει νά εύρη στάδιον, άφ' ού σο τή έματαιώσας τά πάντα. Η εύχαρία παρουσιάζεται κατάλληλος: πρέπει νά

επωφεληθή αύτης, και νά μή αφήση νά τή φύγη. Εγώ θά τόν επιτηρήσω!

— Πλήν, άνέκραξεν ό κ. Έρβέν με ύφος άπελπισίας: δέν έννοσις ότι ούδεμία επήλθε μεταβολή: είμεθα πάντοτε οι αυτοι, ού μέν ήσο άδύνατος και δι' ένα άνδρα, όστις είναι ύπεύθυνος διά τό μέλλον νέας γυναίκός, ή άδυναμία του χαρακτήρος είναι σφάλμα μέγιστον. Έπρεπε νά με οδηγήσης, νά με κρατήσης και ούχι νά γείνης ό δούλος των ιδιοτροπιών μου. Θά μās έσωζες όλους. Ξφειλες νά ήσαι σύζυγος, πατήρ οικογενείας και όχι ό άφρων έραστής κόρης άπειρου και άκρίτου.

— Φυσ! σε ήγάπων πολύ!

— Κακώς με ήγάπας. Γυνή έχουσα τόν χαρακτήρα μου έπρεπε νά εύρη εις τόν άνδρα, ού τό όνομα έφερε, οδηγόν, προστατήν, και, ως τό ειπω καθαρώς, κύριον. Θά ήμην ύπερηφάνος να σε αισθάνομαι ισχυρότερον έμού: θά σε ύπήκουον, άν ού ήξευρες τόν τρόπον νά με πείσης περί της ύπεροχής σου. Σν λοιπόν είσαι

— Σιώπα! Σιώπα! άνέκραξεν ή δυστυχής γυνή καλύπτουσα διά των χειρών της τό πρόσωπον.

— Θέλω και όφειλω να όμιλήσω, διότι τούτο άπαιτεί το μέλλον του υιού μου. Δι' έμέ ούδέν ζητώ· τά πάντα έθυσίασα πρό εικόσιν έτών ήθι. Έγώ έζησα διότι ή αυτοκτονία είναι έγκλημα· έζήτησα παρά του Θεού ύπομνην· ό Θεός μοι τήν έπεμφεν. Έπέφερα και ύποφέρω χωρίς παράπονον . . .

— Και νομίζεις ότι έγώ δέν ύποφέρω; διέκοψεν ή Κυρία Έρβέν. Ίδε τό πρόσωπόν μου τό έρριτισμένον· συλλογίσου ποίον είον διάγω· παράβαλλε τον πρός τόν πρότερον θιον μου και κρίνε.

— Ναι, γνωρίζω· ύποφέρεις πολύ έκ προσληθεισής φιλοτιμίας και έν τή μονώσει σου· άλλ' ή καρδιά σου δέν έτραυματίσθη. Μοι τό είπας και άλλοτε και σήμερα πάλιν· ού ούδέποτε με ήγάπησας. Άλλ' έγώ σε ήγάπησα, ίσως δε και σήμερα σε αγαπώ. Δέν δύνασαι να φαντασής όποίας θασάνους ύπέστη ή καρδιά μου. Τά πάντα δέχομαι άγογγύστος· άλλ' ως πρός τόν υιόν μου, τόν μόνον θησαυρόν μου, τήν μόνην άκτίνα φωτός του θιου μου — τά πράγματα δέν θά γίνωσιν ούτω, σοι τό όμνω.

— Τή αλήθειά δέν σ' ένωθι. Ποίος κίνδυνος έπαπειλεί τόν Χριστιανόν; Τι τό επιλήψιμον άν ταπεινώσει μετά φίλου του; Έχεις τήν άξίωσιν να τήν στερήσης εις τήν ηλικίαν του θλας τάς διασκέδασεις; Πρέπει να τόν καταδικάσωμεν εις αιώνιαν άπομόνωσιν, να τήν άφαιρέσωμεν πάσαν ευτυχίαν; Έγώ τούλάχιστον δέν έχω πρός τούτο τό θάρρος.

— Έγώ και ή οικογένειά μου είμεθα καταδικασμένοι εις τήν αφάνειαν· πρέπει να κλίνωμεν τήν κεφαλήν μας εις τήν άπόφασιν ταύτην και να ύποταχθώμεν εις αυτήν. Άς μείνη ό Χριστιανός πλησίον μας· τούτο είναι τό καθήκόν του. Ένθυμώ τοūs λόγους του Εδωγγελίου· "Αί άμαρτίαι των γονέων θέλωσιν επιπέσει επί των τέκνων αυτών μέχρι τρίτης γενεάς." Είσαι προετοιμασμένη· πράξον συμφώνως πρός τούτο, και άν επιμένεις εις τά σχέδιά σου μη αίτιασής δια τάς συνεπείας ή σεαυτήν και μόνην.

Ταύτα ειπών ό κ. Έρβέν άνεχώρησε χωρίς να περιμεινη τήν απάντησιν. Τσοσούτον έκοπίσας να είπη τάς λέξεις ταύτας, ώστε μόλις ήδύνατο να μένη όρθός. Ουδέποτε είχαν ούτως όμιλήσει πρός τήν σύζυγόν του· έπρεπε να τόν κεντήση πρός τούτο ή πατρική του άγάπη. Καίτοι έξηνη-ετλήμενος άπεφάσισε να κάμη και τελευταίαν άπόπειραν, έτι δυσκολώτεραν, διότι έπρόκειτο να καταρτίψη πάσαν έλπίδα του τέκνου του, τό όποίον τή ήτο αγαπητόν τσοσούτον. Έκάθισεν έν τή αίθούση του πρώτου πατώματος και έπερίμενε τήν επάνοδόν του.

— Δέν κατεκλήθησ ή κόμη, πατέρα; ειπεν ό Χριστιανός εισερχόμενος εις τήν οικίαν.

— Σ' έπερίμενα, υιέ μου, δια να σοι είπω πόσην λύπην μάς προξενεί τό ταπειδίον σου τούτου. Η μήτηρ σου φαίνεται ότι τό έπιθυμαί, άλλ' ένδομύχως είναι εις άκρον τεθλιμμένη. Δέν δύναται να ζήση άνευ σου. Είναι μεγάλη θυσία έκ μέρους σου, τό έννοω· δια τούτο δέν τήν άπαιτώ, άλλά σε παρακαλώ μόνον.

— Πατέρα, άπήνησεν ό νέος τετραχήμερος· διατί δέν μοι τό είπας πρότερον; Τώρα είναι άργά· τά πάντα είναι έτοιμα. Ποίαν πρόφασιν να εύρω;

— Είπέ τήν αληθήν αίτίαν. Είπέ ότι δέν δυνάμεθα να σ' άποχωρισθώμεν.

— Άρχει, πατέρα· ή βέλησίς σου είναι παντοδύναμος· επιστρέφω εις τήν οικίαν της Κυρίας Σπρίτ, και είδοποιώ ότι δέν θ' άνεχωρήσω. Άς άνεχωρήση ό Λιονέλως άνευ έμού.

— Συχώρησόν μοι, τέκνον μου! Σιδηρά

ανάγκη μοι τό επιβάλλει . . . Πίστασέ με, ή λύπη δέν με άφίνει να σκεφθώ . . . μη με αίτιάσαι, διότι είμαι πολύ, πολύ δυστυχής!

— Δέν θά ήσαι του λοιπού δυστυχής, πατέρα, άν εξαρτάται από έμέ να σοι άποφέρω τήν έλαχίστην θλίψιν. Έπαγε να κατακλιθής, έσο κατά πάντα ήσυχος, πατέρα. Αύριον τό πρωί, όταν έξυπνήσης, θά εύρης τόν υιόν σου άφωσμένον σοι ως πάντοτε και ευτυχή ότι ήδουήθη να σε ύπακούση και να σοι προσφέρει τήν μικράν θυσίαν. Πηγαίνω· εις αύριον!

— Ο κ. Έρβέν ήβήθησε να είπη τι, άλλ' ό νέος ήτο ήθι μακράν. Ό ταλαιπωρος πατήρ έμειναν επί στιγμάς ακίνητος, και τέλος ύψων τάς χειράς προς ούρανόν άνέκραξεν·

— Σ' μ' ένέπνευσας, Θεέ μου! Έξετέλεσσα τό καθήκόν μου. Θεέ μου, προστάτευσε τό τέκνον μου!

— Η Κυρία Έρβέν ήγήθη τής κλίνης άμα έγράφε, και κατά τήν συνήθειάν της μετέθε άμέσως εις τόν κοιτώνα του υιού της. Έξεπλάγη μη άκούουσα ούδένά κρότον και ύπέθεσεν ότι ό Χριστιανός έλησμόνησε τήν ώρα.

— Οκνηρέ, άνεφώνησεν εισερχομένη· ή ώρα της άνεχωρήσεώς σας πλησιάζει· έγέρθητι! μόλις έχεις καιρόν να έτοιμασής.

— Επληρώσασιν εις τήν κλίνην και πάλιν ήρώτησεν·

— Ητοιμάσας τά πράγματά σου; Ηλθον να σε παραλάβω;

— Όχι, μητέρα, άπήνησεν ό νεανίας έξυπνών· δέν θ' άνεχωρήσω· ήλλαξα γνώμη.

— Πώς; Τι λέγεις; Τούτο είναι άδύνατον.

— Δέν δύναμαι ν' άποφασίσω να σ' άφήσω, σε και τόν πατέρα μου. Καμμία διασκέδασις, καμμία έορτή δέν δύναται ν' άντισταθίση τήν ευτυχίαν μου να ήμαι πλησίον σας. Θά μείνω.

— Όχι, Χριστιανέ, δέν θά μείνης, ειπεν ή κυρία Έρβέν άκνουςά τό χειλός της. Πρέπει ν' άνεχωρήσης. Πρέπει να έχης σοβαράν αίτίαν δια ν' άλλάξης γνώμην τούτον ταχέως. Είπέ μοι ειλικρινώς· τό άπαιτώ.

— Δέν θέλω να κάμης θυσίαν χάριν έμού· ήμην έγωίστης και δέν τό έσκέφθη.

— Οί λόγοι του πατρός σου σ' έπεισαν;

— Είδον τήν λύπην του, ένόησα τήν λύπην σου, και είδοποίησα τόν Λιονέλων, ότι δέν θ' άνεχωρήσω.

— Εκείνην τήν στιγμήν εισήλθεν ή ύπηρετρια και άνήγγειλε τόν λόρον Σπρίτ.

— Ο νέος ύπακρίτης έσπευσε πρός τήν Κυρίαν Έρβέν και τή ειπεν·

— Είναι αληθές, κυρία μου, ότι άρνείσθε να μοι παραχωρήσετε τόν Χριστιανόν; Τά πάντα άνατρέπονται. Σας λέγω ότι άνευ αυτού δέν άνεχωρήσω ούτ' έγώ.

— Καθ' ήν στιγμήν εισήλθετε, κύριε, επέπληττον τόν υιόν μου δια τούτο και τή έλεγον ότι άνθρωπος τίμιος όφείλει να κρατή τάς ύποσχέσεις του. Δυστυχώς τώρα είναι άργά· άλλως θά τόν ήνάγκαζον να σ' άκολουθήση.

— Πώς, κυρία μου; Δέν είσθε εναντία εις τό ταπειδίον του Χριστιανού; Τότε λοιπόν τά πάντα διορθώνονται· θ' άνεχωρήσωμεν επί της θαλαμηγού μου όλίγον θραδύτερον. Τι θλάπτει; . . . Α, πόσον είμαι εύχαριστημένος! Άλλά τί είχε τό κακό τούτο παιδί, δια να προβάλλη τιαύτην πρόφασιν; Όλην τήν νύκτα δέν έκοιμήθη συλλογίζόμενος τήν αίτίαν.

— Ο Λιονέλως, ως όλοι οι άνθρωποι ος ή τήχη θωπέσει, δέν παραδέχεται προσκόμματα. Η έλαχίστη εναντιότης τή ήτο άφόρητος. Είχεν άποφασίσει να έχη μαζί του τόν Χριστιανόν; Θά έδιδε και χιλιάς λίρας δια να μη τόν στερηθής.

— Άλλ' ό πατήρ μου μοι ειπεν . . . έπιθύρουν ό Χριστιανός.

— Ο πατήρ σου άπατάται, διέκοψεν αυτόν ή Κυρία Έρβέν. "Ως έκ της μεγάλης του άγάπης πρός έμέ φοβείται μη δέν ύποφέρω τήν άποσίαν σου. Τούναντίον θά ήμαι ευχρηστάτη θλέπουσά σε ευτυχή . . . Έγέρθητι και ένδύσου· έν τσοσούτην έγώ και ή Κλάρα θά έτοιμάσωμεν τά πράγματά σου.

— Η άμαξά μου περιμένει· πρό της θύρας, ειπεν ό λόρδος Σπρίτ.

— Άλλ' ό πατήρ μου . . .

— Ο πατήρ σου θά διασκέδαση τάς άνεσχίας του δια του ύπνου· θά έννοήση δε ότι ήπατήθη και θά εύχαριστηθή ήξούρον σε χαίροντα και διασκέδάζοντα. Σπεύσε! Σπεύσε!

— Ο Χριστιανός ούδέν άλλο έζήτη ή να πεισθής. Ένεδύθη ταχέως και έντός θραχυτάτου διαστήματος τά πάντα ήσαν έτοιμα.

— Ο κ. Έρβέν δέν έφαινετο ακόμη και ό Χριστιανός τόν έζήτη, όπως τόν άποχαριστήση.

— Τώρα, τώρα θά έλθη, τόν είδοποίησα, ειπεν ή Κυρία Έρβέν . . . Ίσως δε σε περιμένει κάτω εις τήν εισόδον.

— Καί πράγματι εις τόν διάδρομον της εισόδου ίστατο ό κ. Έρβέν άκρής ως τό πανίον.

— Άνεχωρείς, Χριστιανέ; ήρώτησεν ό δυστυχής πατήρ.

— Η μήτηρ μου τό άπαιτεί.

— Ο Θεός να σε προστατεύη και να σ' εύλογήση, όπως σ' εύλογώ και έγώ!

— Ο πατήρ και ό υιός έννηκαλίθησαν άλλήλους. Είτα δε ό γέρον εισήλθεν εις τό δωμάτιόν του χωρίς να προσφέρη λέξιν.

— Μετ' όλίγου ή θύρα έκλείσθη. Ό άγγελος της οικίας απέπη.

(Έπεται ή συνέχεια.)

— Η αίρεσις των Ζαίνων. Έπαρχει έν Ίνδίας φυλή τις των Ζαίνων, ήτις τσοσούτην εύσπλαγγχνίαν τρέφει πρός πάντα τά ζώα της πλάσεως, ώστε και αυτοί οι άκάθαρτοι κύνες δέν αποκλείονται της φροντίδος αυτών. Οι Ζαίνοι, ών τό σύμβολον ήτις πίστις είναι κράρμα μεταξύ της θρησκείας του Βούδα και της του Βράμα, σέβονται πάν τό άναπνέον και ζών, καθότι πιστεύουσιν ότι πάν πλάσμα δυνατόν να ήναι ή ενσάρκωσις συγγενούς τινος ή φίλου αποθανόντος. Έν Βομβάη οι προύχοντες της φυλής ταύτης ήρυσαν μέγα νοσοκομείον δια τά νοσούντα ζώα, περιεργάτατον οικοδόμημα, έν ή δύναται τις να ίδη νοσηλευόμενα όλων των ειδών τά ζώα πάσχοντα έκ διαφόρων άσθενειών. Εύρηνηται εκεί άγέλαδες ισχνότεραι των επτά άγέλαδων του άνείρου του Φαραώ, ήτοι μόλις δυνάμενοι να κρατώνται επί των ποδών, αίγες πάσχουσαι έκ φθίσεως, πθήκησι άνάπηροι, όρνιθες, άλλα πτηνά και κύνες, τά άκάθαρτα ταύτα ζώα μεταξύ των άκαθάρτων. Και θμως οι Ζαίνοι, οι θεωρούντες θεθήλωσιν να φρονέωσι θούν, όδηγούσι πολλάκις άγέλας θούν τύπτοντες αυτους με ράβδους σιδηράς ώστε πολλά των ζώων τούτων κύντων υπό τό θάρος των βασάνων πίπτουσι καθ' όδόν και γίνονται θορά των όρνέων. Οι ταλαίπωροι ούτοι Ζαίνοι έζων ευδαί-

μονες μέχρις ου ήμέραν τινά Άγγλος τις, μεταβάς παρ' αυτοίς, τοίς απέδειξε δια τό μικροσκοπίου ότι και μία σταγών ύδατος περιέχει μυριάδας ζώντων πλασμάτων. Έκτοτε και του ύδατος αυτου στερεοποιεί φροδομένον μη άμαρτήσασιν καταπίνοντες έντομον τι περιεχόμενον έν τή ύδατι. Ό άρχιερέυς των Ζαίνων μάτην παρεκάλεσε τόν Άγγλον "μάγον" να καταστρέψη τό διαβολικόν του έργαλείον. Δέν ύπάρχει δε άμφιβολία ότι μεγάλαι θά γεννηθώσι περιποκαί έκ του άνταγωνισμού τούτου των άρχων μεταξύ των κατακτητών και των κατακτηθέντων. Άπόδειξιν έχομεν τήν μεγάλην επανάστασιν των Ίνδιών και τήν προσφατωτέραν έν Δελή στάσιν, τήν προκληθεσαν έκ της εισαγωγής νεκρού χολέρου έντός μεγάλου τεμένου της πόλεως ταύτης.

Περί μοιρολογίων. Έν Κορσική τά μοιρολόγια έχουσι μεγάλην όμοιότητα πρός τά έν Ελλάδατι. Ηδη έν τή αρχαία Ρώμη ύπήρχε τάξις γυναικων μοιροδοτουμένων υπό της κυβερνήσεως και έχουσών τήν ύποχρέωσιν να ψάλλωσι μοιρολόγια. Αί γυναίκες αυται έχαιρον μεγάλην υπόληψιν και είχαν έν ταις κηδείαις τήν πρώτην θέσιν. Έξελπομένου του πολιτισμού τό έθιμον τούτο των μοιρολογίων εξέλιπε, διατηρείται όμως μέχρι σήμερα έν Κορσική και ίδίως έν ταις χωρίσι αυτης. Όταν νέα κόρη αποθάνη τήν ένδούσιν ως νόμφνη, θέτουσιν έν ταις χειρσιν αυτης άνθοδέσμην και παρθενικόν στέφανον επί της κεφαλής· όλην τήν νύκτα οι συγγενείς άγρυπνουσι παρ' τό λείψανον, τήν έπιούσαν δε τό πρωί τό λείψανον μεταφέρεται εις τήν πλατείαν πρό της θύρας της οικίας της θανούσης, όπου προσέρχεται ή γυνή, ή έντεταλμένη να ψάλλη τό μοιρολόγιον. Τό μοιρολόγιον επί φυσικού θανάτου είναι στεναχμός έσεργόμενος έκ τεθλιμμένης καρδιάς. Ίδού ως παράδειγμα τό μοιρολόγιον κόρης επί του φερέτρου του πατρός αυτης· "Κατηραμένος είναι ό καιρός ούτος — Ό ώρα αυτη είναι κατηραμένη — Ούδαμου ούδέποτε συνέθη πράγμα σκληρόν τσοσούτον — Απάλεσα τόν αδελφόν μου και τόν πατέρα μου έν μηνί Μαΐω — "Ω! πόσον είμαι δυστυχής! — Δέν δύναμαι να τό πιστεύσω ακόμη! — "Ότε ήσο άσθενής έψαλεν ό νεκτοκόραξ — Η ψυχή σου άμα ήκούσθη ή φωνή του άπέστη — "Ω! διατί έζήλθε της σκοτεινής όπης του; — "Ο πατέρα, τώρα σε είσαι παντοδύναμος έν ούρανθ θά σοι κάμω παράκλησιν — Μη μοι άρνηθής τι — Δέν είμαι κόρη σου; κτλ.

Όσον πλήρη χάριτος και ποιήσεως είναι τά μοιρολόγια επί φυσικού θανάτου, τσοσον άγρια είναι τά επί θιαίου θανάτου. Όσάκις άνήρ αποθάνη πληγεί υπό σφαίρας ποροβόλου ή υπό έίφους, τό πτώμα του μεταφέρεται αιματόφυρτον εις τήν κατοικίαν του, όπου εκτίθεται. Προσέρχονται δε οι συγγενείς και φίλοι και ύψουσι κραυγάς θλίψεως και εκδικήσεως. Αί γυναίκες τίλλουσι τάς τρίχας της κεφαλής των, σγίζουσι τό πρόσωπόν των δια των όνύχων και έμβάπτουσι τά βινώμακτρα των εις τό έκ των πληγών του φονευθέντος έκρέον αίμα. Οι άνδρες δε σιωπηλοί και σοβαροί ύψουσι τά έγγχειρίδιά των, εξετάζουσι τήν φυσικήν ήχησιν των ή τούτουσι τό έδαφος δια των κοντακίων. Άλλοί μόνον εις τόν συγγενή του φονέως, οστις ήβλεπεν άναγνωρισθής έν τήν πλήθει! "Ο θάνατος του είναι άφραυκτος. Η τιοιαύτη εκδικήσις θεωρείται φυσικωτάτη. Κατά τήν γνώμην έμβριθούς ιστορικού, τό έθιμον τούτο της εκδικήσεως έν Κορσική δέν ν' αποδοθή εις άρχήν, ήν ένεκαίνισαν ή δημοκρατία της Γενούης, νομοθετήσασα πολιτεύμα αυθαίρετον και σκληρόμενον επί του δι-

καίου του ισχυροτέρου. Άπό των χρόνων της γενουκρείας έξοσίας ή Κορσική διατήρησε μέχρι σήμερα τά έθιμα ταύτα.

— Ο Δεπρέτης. Άπεδίσαν έν τή γενετήρα αυτου πόλει Στραδέλλα ό πρωθυπουργός της Ίταλίας Δεπρέτης, άνήρ διακρηθείς ως πολιτικός και προσενηγών κατά τά τελευταία ταύτα ετη μεγάλας εις τήν Ίταλίαν ύπηρεσίας. Ό Δεπρέτης, οστις έφθασεν εις ηλικίαν 75 ετών, ήτο εύφυής και δραστήριος εις άκρον, ό χαρακτήρ του είχαν ικανήν όδον πονηρίας, διό και επανωμάζετο il volpone (ή γκραία άλώπηξ). Τό δημοτικόν συμβόλιον της Ρώμης έψήφισε ποσόν 100 χιλ. φράγκων, όπως τή άνεγερθή έν Στραδέλλα άνδριάς. Η κηδεία αυτου έγένετο έν Ρώμη μετά μεγάλης επιστημότητος και δημοσίας δαπάνης. Ό Δεπρέτης άπέθανε πτωχός.

Αίνιγμα 554.
 "Ωραία νήρος εύφορος
 και γνωστοτάτη είμαι·
 Δέν θά σοι είπω, λύτα μου,
 εις ποίον μέρος καίμαι.
 Θά σ' εύκολώνω άλλως πως,
 αν μ' άνορθογραφίσης,
 και μεταβάλλης κεφαλήν,
 άνωθ θά άπαντήσης.

"Ανθος ώραϊον, εύσομον
 και θελκτικόν προσέτι.
 Άλλά τί θλέπω; άπορείς;
 δέν μ' έννοείς εισέτι;

Αϊκ. Π. Βασιλειάδου έν Τεργεστή.

Αίνιγμα 554.
 Μέρος του σώματός σου
 είμαι πολύ γνωστόν·
 "Αν λείψ' ή κεφαλή μου
 σοι φέρω πυρετόν.

Η αυτή.

Αίνιγμα 555.
 Δι' έμού οι καλλιτέχναι
 δύναται ν' αναδειχθώσι,
 Κ' οι σοφοί μ' έχουσι άνάγκην,
 επειδή θά δοξασθώσι.
 Κ' έν τσοσούτη μη νομίσης
 πως δυσκόλος θά με λύσης·
 Δύο γράμματ' άρκει μόνον
 έπιμόνω να ζήτησης.

Η αυτή.

ΛΥΣΕΙΣ.
 Αίνιγματος 551.
 Βόσπορος — Σπόρος — Πόρος — Όρος.

Αίνιγματος 552.
 Έλπίς.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.
 ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.
 ΕΤΟΣ Ζ'.

— Η διεύθυνσις του "Εσπερου" απεφάσισε να συστήσῃ, ως και κατά τό παρελθόν έτος, Λαχείον χάριν των Κυρίων συνδρομητών αυτου, υπό τοūs αυτούς όνομα· ζήτοι έκαστος συνδρομητής προπληρόνων τήν ετησίαν αυτου συνδρομήν λαμβάνει δωρεάν έν γραμματίον του Λαχείου, όπερ θέλει τή άποσταλή έγκαιρος και ασφαλώς.

— Η εκκίδουσις του Λαχείου γενήσεται έν Λειψία ένώπιον Έπιτροπής τή α'. του έλευσομένου μηνός Νοεμβρίου, ως προθεσμία δε πρός καταβολήν του τιμήματος της ετησίας συνδρομής τάσσεται ή 30 Σεπτεμβρίου 1887.

— Παρακαλούνται επομένως οι κατά τόπους Κύριοι ανταποκριται του "Εσπερου" να έμβάσωσιν έμπροθέσμως τάς καταβληθείσας αυτοίς συνδρομάς, όπως τήν προκύψωσι θραδύτερες και έγερωθώσι παράπονα, καθότι ή Διεύθυνσις, άν δέν λάθῃ έν Λειψία τό τιμήμα των συνδρομών, εις ούδένά άνεξαιρέτως θέλει άποστείλει γραμματίον.

— Τά κέρδη όρίζονται ως έξης·
 α.) Τέσσαρες τόμοι του "Εσπερου (Γ', Δ', Ε', και Στ'.) επιχρυσως και πολυτελώς δεδεμένοι.

β.) Τά άριστουργήματα του μουσουργού Chopin δια κλειδοκώμβαλον εις δύο τόμους κομφούς και επιχρυσους.

γ.) δ.) και ε.) "Ανά έν πολυτελές Λευκωμα σχήματος μεγάλο φύλλου, περιέχον τήν μέχρι τούδε δια του "Εσπερου δημοσιευθείσαν Συλλογήν των ήρώων μας, συγκειμένην έκ 15 εικόνων.

στ.) Τά περικαλύμματα του "Εσπερου όλων των ετών (Α' — Στ').

ζ.) Είς των έξ τόμων του "Εσπερου χρυσόδετος κατ' έλογήν του κερδίσαντος.

η.) Κιβώτιον περιέχον τά άπαιτούμενα έργαλεία πρός καλλιτεχνικήν κατασκευήν δερματινών θηκών, λευκωμάτων, χρωματοθηκών κτλ. Έν τή Κιβώτιω τούτω εύρίσκονται διάφορα σχέδια και τετραγλώσσος "Οδηγός προς εύχερσετέραν του τρόπου κατανώσιν.

θ.) Περιήγησις της "Ελλάδος, θιβλίον κομφώς δεδεμένον και μετά εικόνων.

Έν Λειψία τή 1/13 Ιουλίου 1887.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΤΟΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΖΙΓΑΒΗΝΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ

ΙΔ' ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ Ζ' ΚΑΘΟΛΙΚΑΣ

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚ ΠΑΛΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΥΠΟ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΑ

Ἀρχιεπισκόπου πρώην Πατρῶν, Διδασκάλου τῆς Α. Υ. τοῦ ἐπιβόλου Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ καὶ ἐπίτιμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Ἀθῆναι Παρεπιστημίῳ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Περιέχων τὴν ἑρμηνεῖαν τῆς πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς, τῆς πρὸς Φιλιππησίους, τῆς πρὸς Κολοσσαίους, τῆς Α' καὶ Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς, τῆς Α' καὶ Β' πρὸς Τιμόθεον, τῆς πρὸς Τίτον, τῆς πρὸς Φιλόμονα, τῆς πρὸς Ἑβραίους καὶ τῶν Ζ' Καθολικῶν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1887

EUTHYMI ZIGABENI

COMMENTARIUS

IN

XIV EPISTOLAS SANCTI PAULI ET VII CATHOLICAS

NUNC PRIMUM AD FIDEM CODICIS ANTIQUI

CUM PROLOGO ET ANIMADVERSIONIBUS

EDIDIT

NICEPHORUS CALOGERAS

olim Archiepiscopus Patrensis, Magister Sorenissimi Principis Hellenici CONSTANTINI et Universitatis Athenarum Professor honorarius Theologiae

TOMUS SECUNDUS

Completens interpretationem Epistolae ad Ephesios, ad Philippenses, ad Colossenses, I et II ad Thessalonicenses, I et II Timotheum, ad Titum, ad Philemonem, ad Hebraeos, et ad VII Catholicas.

ATHENIS

TYPIS FRATRUM PERRI

1887

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ

(εις μέγα ὄφελος).

Ἡ ἔκδοσις ἤρξατο τὸ 1874.

Τόμ. Α. Σελ. 500.

Ἀυτοκράτορος. Ἕμνοι. ὕμνοι. πατριωτικά. Παντοῖα. Σαρκαστικά. μῦθοι. Βουκολικά. διανομέων ἐφημερίδων. εἰς λευκώματα. Ἀνώ. Μεταφράσεις. Εἰσὶ δ' ἐκ τούτων τὰ μὲν γεγραμμένα εἰς καθαρεύουσαν, τὰ δὲ εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν. — Εἰς ἑξῆς γλώσσας (γαλλικὴν, γερμανικὴν, ἀγγλικὴν).

Τόμ. Β. Σελ. 485.

Δημηγορικὴ ποίησις. Δῆμος καὶ Ἑλένη. Λαοπλάνος (εἰς ἄσματα πέντε). Διονύσου πλοῦς. Γοργὸς ἱέραξ. Ταξιδεύτρια. Μετάφρασις τοῦ Α' τῆς Ὀδυσσεΐας (εἰς ἑξαμέτρους). — Δραματικὴ ποίησις. Τραγωδία, οἱ Α'.

Τόμ. Γ. Σελ. 437.

Δραματικὴ ποίησις. Τραγωδία. Δούκας. Φροσύνη. — Κωμωδία. Μνηστήρ τῆς Ἀρχοντοῦλας.

Τόμ. Δ. Σελ. 410.

Δραματικὴ ποίησις. Τραγωδία. Παραμονή. — Κωμωδία. Τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος. Διὸς ἐπίσκεψις.

Τόμ. Ε. Σελ. 382.

Προοίμιον περὶ Μετρικῆς. Μεταφράσεις ἑμμετροὶ ἀρχαίων δραμάτων. Ἀντιγόνη. Σοφοκλέους. Νεφέλων, Εἰρήνης, Ὀρνέων Ἀριστοφάνους.

Τόμ. Στ. Σελ. 352.

Ἑμμετρος μετάφρασις τῆς Ἱερουσαλήμ τοῦ Τάσσου.

Τόμ. Η. Σελ. 442.

Πεζὰ διηγήματα. Ἀδθέντης τοῦ Μωρέως. Λεῖλα Ἐκδρομή εἰς Πόρον.

Τόμ. Θ. Σελ. 416.

Ἑμμετροὶ μετάφρασεις νέων δραμάτων. Ναθάν, τοῦ Λέσσινγος. Τέλλος, τοῦ Σχιλλέρου.

Τόμ. Ι. Σελ. 444.

Πεζὰ διηγήματα. Συμβολαιογράφος Τάπας. Ὑφανταί τῆς Ἄνσης, Φυλακαί. Χρυσὸν μαστίγιον. Γλουμμιάουθ. Εἰς τὰς κορυφάς. Ἀμαζῶν. Ἐμάη.

Τόμ. ΙΑ. Σελ. 493.

Πεζὰ διηγήματα. Κακουργειοδικεῖον Ἐλισαβετῶνος. Καμινάπτης. Καλμίνα. Δύο ἀδελφαί. Βροῦτος Κουρτέρρας. Δύο υἱοί. Ἀδάμας.

Εὐδαίμων οἰκογένεια. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ἐξ Ἀγγλίας. Δύο πόλεις τῆς Ἀδριατικῆς. Βιογραφία Ἐρεχθείου. Συνέντευξις. Δρέσδη. Ἐπιστολαὶ ἐκ Βερολίνου.

Τόμ. ΙΒ. Σελ. 539.

Ἑμμετροὶ μετάφρασεις. Δάντου Κόλασις. Αἰσχύλου Πέρσαι. Γαίτου Ἰφιγένεια. Σαϊζπέρου Ἰούλιος Καῖσαρ.

Τόμ. ΙΓ. Σελ. 576.

Τόμ. ΙΔ. Σελ. 422.

Ἱστορία τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας (μετὰ 33 Πινάκων).

ΥΠΟ ΤΥΠΩΣΙΝ.

Τόμ. ΙΕ. Τόμ. ΙΣΤ.

Πολιτικαὶ ἀρχαιότητες.

Τόμ. ΙΖ.

Ἐπιγραφικὴ (μετὰ πινάκων). — Τοπογραφία τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν (μετὰ τοπογραφικοῦ πίνακος).

Ἐν τῷ ΕΣΠΕΡῳ ἐκδίδεται.

Ἑμμετρος μετάφρασις τοῦ Φαύστου τοῦ Γαίτου.

Πωλοῦνται, καὶ ἕκαστος τόμος ἰδίως πρὸς Δρ. 6, ἐν Ἀθῆναις, παρὰ τῷ Βιβλιοπώλῃ Κρ Κωνσταντινίδῃ καὶ ἄλλοις· προσέτι καὶ παρὰ τῷ Κ. Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαβῇ (υἱῷ).

BIENNH

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ.

Ἡ Waarenhaus „Zur Monarchie“ τῆς Βιέννης συνέστησεν ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου ὑποκατάστημα ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γιουσοφ Ἰτζεδίν γὰν ἀριθ. 1, καὶ ἀποστέλλει

ΔΙΑ 9 ΦΡΑΓΓΚΑ ΜΟΝΟΝ

ἐν ἑκκερμῆς ὠρολόγιον χρῶρον τὰς ὥρας καὶ τὰς ἡμισείας, οὕτως ὁ ἐφευρετὴς ἔτυχεν αὐτοκρατορικοῦ καὶ βασιλικοῦ διπλώματος. Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο περιστεφανοῦται διὰ ἐστὶλβαμένον καρυίνου ξύλου, τὸ δὲ κινητήριον αὐτοῦ σύγκειται ἐξ ὀρειγάλκου.

Ἐκτὸς τῶν ῥηθέντων πλεονεκτημάτων τὸ ἑκκερμῆς τοῦτο ὠρολόγιον κατέχει ἀνεκτίμητον τινὰ ἰδιότητα, τοῦτέστιν ἡ πλάξ αὐτοῦ λάμπει ἐν τῷ σκότει δι' ὠραίου κυανοῦ χρώματος, διὰ θαυμαστῆς λάμψεως, μαγικῆς οὕτως εἰπεῖν. Ἡ τακτικὴ πορεία τοῦ ὠρολόγιου τούτου ὡς καὶ ἡ δύναμις τοῦ φωτός τῆς πλάξος του εἰσὶν ἐξηραλισμέναι.

Οἱ ἀπειροὶ πελάται, οἵτινες εἶδον καὶ ἠγόρασαν τὸ ἑκκερμῆς τοῦτο ὠρολόγιον εἶσι καταγοητευμένοι, ὡς λαβόντες αὐτὸ

δι' ἀπιστεῦτον ἐλαχίστης τιμῆς.

Νομίζομεν ὅτι ἀφοῦ τὰ ὠρολόγια ταῦτα ἀνεκαλύφθησαν, οὐδεὶς εἶδεν οὔτε θὰ ἴδῃ ἴσως παρόμοιον τι ἔργον τῆς βιομηχανίας διὰ τοιαύτης ἐξαιρετικῆς καὶ εὐτελοῦς τιμῆς ἀγοραζόμενον.

Ἀποστέλλομεν τὰ ὠρολόγια διὰ ταχυδρομικοῦ ἐντάλματος ἢ διὰ χρηματικῆς προκαταβολῆς.

Ἀπασαί αἱ παραγγελίαι δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς Waarenhaus „ZUR MONARCHIE“

Κωνσταντινουπόλις, Γιουσοφ Ἰτζεδίν γὰν ἀρ. 5, Γαλατᾶ, ἔναντι τοῦ γαλλικοῦ ταχυδρομικοῦ καὶ παραπλευρῶς τοῦ γερμανικοῦ.

Σημ. Αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσερχόμεναι παραγγελίαι δύνανται ἐπίσης ν' ἀπευθύνωνται κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Waarenhaus „Zur Monarchie“ III Hintere Zollamtsstrasse ἀρ. 9 ἐν Βιέννῃ.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ ἐπιστέλλων κερδίζει 1 φρ. καθ' ἕκαστον ὠρολόγιον, οὕτως ὥστε θ' ἀγοράσῃ τοῦτο διὰ 8 φρ. μόνον.

An experienced English finishing governess (30) seek san engagement. Subjects English, fluent French and German, music and singing all advanced. Edwards, 23 Berners Str. London W.

Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Λειψία (ELSTER-STRASSE No. 41) εὐρηγνται καὶ τὰ ἑξῆς βιβλία·

Εσπερου τόμοι Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. καὶ Στ'. χρυσόδετοι. Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φράγκων 50.

Longfellow. Τὸ ἄσμα τοῦ Χιαδάθα, ἔμμετρος μετάφρασις. Χρυσόδετον μὲ εἰκόνας φρ. 6.

Ἄγνης Σμιθ. Βλέμματα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μετάφρ. Ἰ. Π. Δεδεμ. μὲ εἰκόν. φρ. 7.

Μιχαὴλ Παλαιολόγος. Διήγημα ἐκ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ὑπὸ Ἰ. Π. Δεδεμ. φρ. 2 1/2.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.

Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ.